2008. Nyár (Napisten hava)

5. évfolyam/1. szám (6.)

"Mi ilyennek születtünk, szabadnak és nagynak,

VÉRES KARD

őseink teremtettek, "pogánynak" és vadnak."

FÜGGETLEN, SZABAD, MAGYAR POLITIKAI ÉS ŐSTÖRTÉNETI KIADVÁNY

Kereskedelmi forgalomba nem hozható!

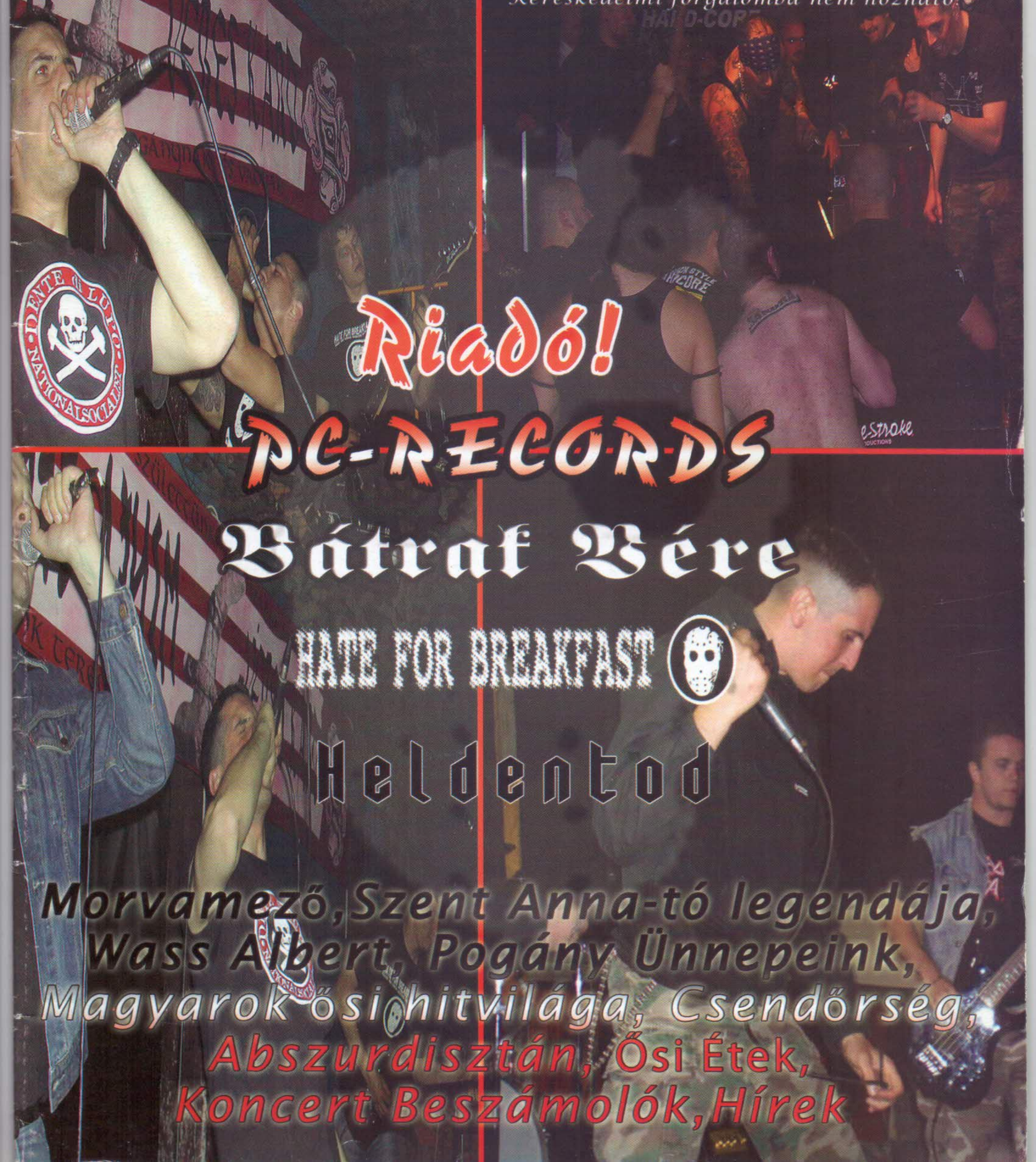

Riadó!

PC-RECORDS

Bátraf Vére

HATE FOR BREAKFAST

Heldentod

Morvamező, Szent Anna-tó legendája, Wass Albert, Pogány Ünnepeink, Magyarok ősi hitvilága, Csendőrség, Abszurdisztán, Ősi Étek, Koncert Beszámolók, Hírek

Tavaszi köszöntő

Őseink ösztönből eredő hite mágikus erővel ruházta fel az esztendő töredékeit, így minden hónap más és más célt, jövendőt idézett meg, s talán valami új és reményteli kezdetét jelentette volt a május eljövetele, ezért is kapta az „Ígéret Hava" elnevezést, az Enyészet és Kikelet után innentől számított igazán a megújulás, a felfrissülés, a folyók és erdők erőtől duzzadtak ilyenkor, minden rügy, minden új élet a változásért született meg. Nos, ilyen változás előtt áll a Véres Kard is a 2008-as évben, és hogy Őseink hagyományát ezúton is ápoljuk, számunkra is a legteljesebb mértékben a beváltott ígéretek hava, nyara lesz az előttünk álló idő. Talán nem kérdéses az a tézis sem, melyet a történelem bizony igazolt, hogy a legjobbak armadáját felhígítani vétek, s a gyenge bizony romlásba döntheti az erőset is! Nem titok, hogy az eredeti eskütevők ősi szövetségéből néhány esküszegő önként vagy kényszerből távozott, ám vezetőségünk úgy határozott, hogy a legbelső kört meghagyja érinthetetlennek és örökkévalónak, viszont a Testvéri és Baráti közösségből egy támogatói erőt kovácsol, melynek segedelmével változatlanul eredményes maradhat munkánk és harcunk. Évtizedes már az a Bajtársi csoport melyből most segítőket nyertünk, de nem zárkózunk el továbbra sem bárminemű támogatói szándéktól, a Véres Kard vezetősége minden segítő akaratot, szándékot szívesen fogad, függetlenül bármiféle vallási megosztottságtól. Ezredszer is hangsúlyozzuk, mi egy ősi hagyatékot, a magyarság pogány hitvallását képviseljük, de soha és SOHA nem lesz szándékunk a keresztény vagy akár ateista Bajtársainkat ezzel becsmérelni, megosztani! Elég baj, az hogy eme szétzilált időkben néhányan még a vallást is a megosztásunkra használják és nem a közös akaratot szolgálják. Ez bizony szegénységi bizonyítvány, a mi célunk, hitünk mindezek fölött áll, kéz a kézben harcolni a közös ellenség ellen! Nos, mi tesszük a dolgunkat ezek után is, mint eddig mindig, mások helyett és másokért, tetteink pedig remélhetőleg méltán szolgálják majd a Magyar Jövendőt! Köszöntünk minden Bajtársat az újesztendőben is, kívánunk olvasóinknak egy régi jó székely mondás szerint „Erős hitet, gyenge ellenséget!"

„..Hát érdemes volt annyi derék embernek életét, sorsát, mindenét föláldozni, hogy majd a begyöpösödött sírok fölött egy új nemzedék elfeledje az apák szenvedéseit, s együtt dáridózzon azzal, ki apáit megölte? Érdemes volt küzdeni? S látni azután hogy küzdés mind céltalan volt és haszontalan: a fiak önként hódolnak be annak, ki őket letörni sohasem tudta? Érdemes volt? Annyi tavaszon, őszön, télen át? Annyi nyomorúságon keresztül? Varjassy István két gyöngülő öreg szeme a dombokat nézte, ahogy a langyos napfényben fürödtek, s ezek a kék szemek tisztán és őszintén azt felelték a világnak: Igen, érdemes volt! Mert szép volt. Emberhez illő, férfiúhoz illő, magyarhoz illő..Azért!.."

Wass Albert: A kastély árnyékában c. regényéből.

A Magyarok ősi hitvilága

A pogány magyarság hitvilágának megismerése lényegében összehasonlító kutatás eredménye. Össze kell hasonlítani a magyar népi kultúra jelenségeit a környező népek megfelelő kultúrjelenségeivel. Ezen kutatások szerint a sámánisztikus világkép alkotta a pogány magyarság világfelfogásának a gerincét. Ez az egykori világkép, a sámánizmus mint vallás, különböző formákban, pl.: hiedelmek, hiedelemmondák, mesemotívumok, rituális énekekként élt tovább, s napjainkig megőrződött a magyar népi kultúrában. Ez a néprajzi anyag, kiegészítve a nyelvi-, az írásos emlékekkel szolgáltatja azt a összképet, amelynek révén rekonstruálható az egykori magyar hitvilág. Ezekből a forráscsoportokból néhány példát emelnék most ki, hogy bemutassam a magyar néphit és a sámánisztikus kultúra közötti kapcsolatot.

Táltos avagy Sámán?

A magyar folklórban a táltos sajátságos személye egyedi színfoltot képez. Azt már az elején leszögezhetjük, hogy ez nem egy tanítható mesterség, táltosnak születni kell. A közhiedelem szerint a táltos mindjárt születésekor emberré válik és már „gyermekkorában" is különbözik az átlagos gyerekektől, később pedig ezek a tünetek tovább fokozódnak, megjövendöl, meglát dolgokat, ereje pedig emberfeletti, akár képes uralkodni a természet elemein is. És ha a gyermek különlegesnek született, a sorsa elkerülhetetlen, a táltosok kiválasztják maguk közé és segítik, tanítják, ő többé már nem egyszerű földi halandó, hanem minden népek fölött álló küldött, a Földanya gyermeke! Ezzel szemben a sámán csupán közvetít az égiek és a földiek között és maga a szó is inkább jelöl egyfajta varázslót, mint különleges jellemet. A táltoshoz köthetők az olyan kifejezések, mint a tűzugrálás (pogány házasságkötés), a jövendőmondás vagy a jegymagyarázás (pl. csillagjóslás), míg a sámánhoz az igézés, a titokfejtés és a halottlátás. És bár a kutatók egy nevezőre hozták a táltos és a sámán fogalmát, a néphagyomány azonban tudja, hogy különböznek egymástól, azért is nevezi az egyiket táltosnak, a másokat boszorkánynak. Az elrejtezés is a táltosok egyik védjegyévé vált, ez egyfajta révület, amikor mély álomba merülnek, ahogy a székelyeknél mondják „bolyonganak", a lelkük egy másik világot jár és felébredve minden kérdésre tudják a választ. Ugyanilyen „testelhagyást" figyeltek meg a sámánvallású-népek között is. A sámán eszméletlensége természetesen az összes sámánhitű népek révülésére jellemző: általános vonása ez a sámánextázisnak. A táltos álma azonban nem önkívületi állapot mint a sámáné, hanem egyfajta testenkívüli tartózkodás. A táltos a révületbe esés előtt csak úgy egyszerűen elalszik, s mély álomba kerül. Álmában szerez tudomást róla, mikor és hol és miért kell viaskodnia. Rendszerint bika vagy csődör képében. Mindig így találkoznak a táltosok.

Táltosviadal

A született táltos úgy nyeri el a teljes tudományt, hogy kiállja a próbát, azaz bikává vagy csődörré változott alakban megvív a szintén átváltozott vén táltosokkal az álomhatár valamelyik halmán. Az öreg táltosnak kell megvívnia a fiatallal, s a természet rendje szerint a fiatal győz. Akad azonban olyan viadal is, amelyben az ifjú táltosnak egy másik totemmel, a sámánok fekete csődörével kell megküzdenie, amelyben gyakran a varázslat győzedelmeskedik, ám ha a sámánok viaskodó alakja legyőzetik, az a valóságban is halált jelent a számára. A totemeket a színéről lehet megkülönböztetni: a fekete az ártó, pusztító; a fehér a segítő. A táltosviadalok jellemzői: a viadalt szélvihar kíséri (táltosszél), a viaskodás helye halom vagy porong. A viaskodás után a táltos kimerült, fáradt, újabb erőt pihenéssel és tejivással (Anyatej) gyűjt, mely a táltosok mágikus itala. Szomszédos népeink körében ez a fajta megnyilvánulás –eddigi ismereteink szerint– ismeretlen. Ezzel szemben a sámánhitű népek körében általánosan ismert az állatalakban való viaskodás képzete. Ám amíg táltosaink „személyesen", azaz valóságos, bár átalakult testtel küzdenek, addig a sámánhitűeknél a szembenálló sámánok lelke viaskodik. Az észak-eurázsiai népek kétféle lelket ismernek: lélegzetlelket és szabadlelket. A sámán állatalakja mögött a sámán révülésekor testét elhagyó életlelke rejlik, míg a táltosviadalban a táltos – maga vesz részt. A sámán és a táltos közötti különbségek tehát léteznek és mégiscsak arra mutatnak, hogy a kettő nem ugyanaz. Gyakran megfigyelhető modern vallásokban is, hogy a kultusz ugyanaz, viszont a tartalom merőben különbözik. Egyelőre több minden szól a sámán-táltos azonosság mellett, mint ellene. Ám a különbségek részletes bemutatása egy ennél nagyobb lélegzetvételű munkát és mélyebb kutatást igényelne.

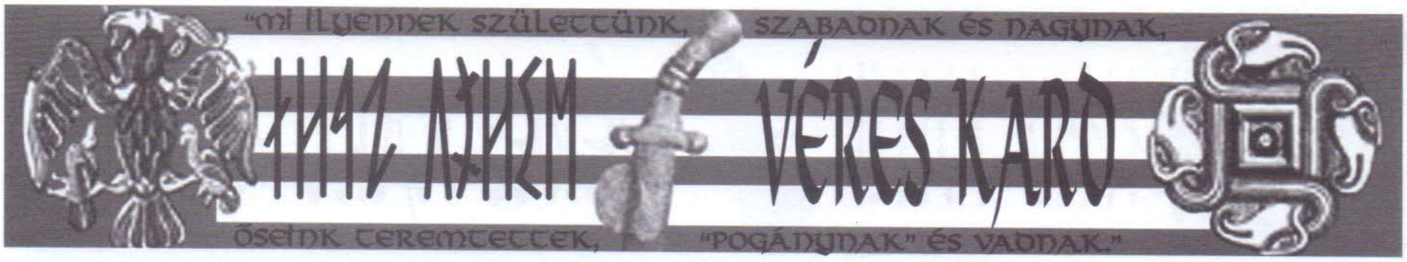

Pogány ünnepeink

A Kerecsen (Karácsony) eredete

A keresztények karácsony ünnepe, akárcsak a húsvét, régvolt pogány ünnepek napjára esik. Az egybeesés nem véletlen: míg a húsvétot egy ősi, tavaszköszöntő termékenységi ünnepre „ültették", addig a karácsony a Fény, a Nap újjászületésének ideje. A pogány ünnepek elfeledtetése az egyház céljait szolgálta, mindent megtettek azért, hogy elhomályosítsák az eredeti pogány ünnepeket. Ma már ezt pontosan be tudjuk határolni csillagászati szempontból, de az ősi ünnepeknél egy-két nap eltérés előfordulhat. A téli napforduló idején a Sötétség uralkodik a Fény felett: ekkor köszönt be legkorábban az este. E napot követően azonban a Fény ismét erőre kap, egészen a nyári napfordulóig nyújtva nappalainkat. Így hát nem csoda hogy az újra beköszöntő Fényesség ünnepe lett ez a nap. S honnan a karácsonyfa? Régi időkbe kell ismét visszanyúlnunk, a fadíszítés szokása a germán területekről került hozzánk. Az ősi időkben az északi emberek az isteneknek többnyire ember vagy állati áldozatot mutattak be. Az áldozatokat fára akasztották fel és a későbbiekben ez a tradíció terelődött humánusabb vonalra, amikor már csak különböző ékeket aggattak a fákra. Egyébként a fatisztelő kelták naptáruk hónapjait is fákhoz igazították. A december a fenyő hónapja volt.

További pogány ünnepek

Ostara

A fák ünnepe, a tavaszi napéjegyenlőség ünnepe. Az igazi tavasz első napja. Március 19. és 21. közé szokott esni. Minden természetvallás megünnepli ezt a napot, amikor a Természet felébred hosszú téli álmából, a Föld újra termékennyé válik - elkezdődhet a vetés, az ültetés, kihajtanak az ősszel földbe rejtett magok. Ami most éled, annak gyümölcsét élvezhetjük később. A termékenység szász istennőjét, Eostre-t, valamint a germán Ostarát köszönthetjük e napon. Némelyik wicca-hagyomány a Zöld Istennőt és a Zölderdő Urát ünnepli ilyenkor. Az istennő termékennyé teszi a Földet, felébreszti Őt mély álmából, az Istenség pedig segít fölnevelni, érlelni a termést. Járja a zöldülő mezőket, öröme telik a természet bőségében. Ősi pogány hagyományokat követve tüzeket gyújtanak a nap hajnalán, és keményre főzött – vagy kifújt héjú – tojásokat festenek tarkára. Ez is termékenység-szimbólum. Őseink amulettként tisztelték az ekkor gyűjtött és festett tojásokat. Az ősi idők tojásgyűjtése, különböző madárfészkekben keresése is fellelhető a mai szokások közt: amikor gyermekeink számára Húsvéthétfőn festett tojásokat, csoki nyuszikat rejtünk el a kert fái, bokrai alatt, amit ők kitörő örömmel kutatnak fel. A tojás megjelenési formája is szimbólum: a ragyogó sárga gömb a belsejében maga a Napisten, fehér héja a Fehér Istennő, az egész pedig az újjászületést jelképezi. A nyúl, mint termékenység-szimbólum - nem igényel bővebb magyarázatot. Ez az állat Eostre istennőhöz tartozik.

Beltane

Beltane ünnepét világszerte megünneplik. A kelta ünnep másik neve: Cetsamhain - az ünnep ellenpontjára, Samhain-ra utal. A nap pogány eredetű szimbóluma a májusfa - egyes vidékeken jakabfa. A görögök, rómaiak e napon köszöntötték Maiát, az ötödik hónap védő istennőjét. Beltane az ünnep ősi kelta neve, mely „Bel tüzé"-t jelenti, Bel (Beli, Belinus) a kelta fényisten. A közel-keleti Baal istenre vezetik vissza eredetét. Beltane eredetileg kelta vagy druida tűzfesztivál volt, amit az Istennő és a Szarvas istenség egyesülésének megünneplésére celebráltak, a termékenység dicsőítésére. Az ősidőkben juhokat áldoztak fel tűzben, a termékenységért. Walesben Creiddyladhoz kapcsolódott az ünnep, és gyakran Május Királynőjének hívták. A virágok és a zöld lombok az Istennőt jelképezik, maga a májusfa az Istenséget. Beltane jelenti az életerő, a szenvedély visszatérését, és a vágy beteljesülését. Az ünnep hagyományos színei: a piros és a fehér, valamint a zöld lombok. A ház védelmére virágszirmokat hintettek szét, majd összesöpörték egy sarokba, és a ház köré hordták. Az ilyenkor alkalmatos üst szintén szimbolikus, a pogány népszokás szerint, akik átugorják a tüzet (melyet az üstben gyújtottak vagy szabadon) azoknak teljesül a kívánságuk és boldogok lesznek.

A Magyar Királyi Csendőrség rövid története a két világháború között

A tanácsköztársaság utáni rendszer felszámolta elődje összes intézkedését, így feloszlatta a Vörös Őrséget, és újra létrehozta a rendőrséget és a csendőrséget. Az időközben hazánkban berendezkedő román hadsereg okozta áldatlan állapotok, valamint a sztrájkok sokasodása sürgette a csendőrség mielőbbi felállítását és megszervezését, ami két vonalon folyt: egyrészt az antant hatalmak, másrészt a Horthy vezette Fővezérség részéről.
Az antant katonai missziója a csendőrség és a rendőrség megszervezésével az amerikai Halsey E. Yates ezredest, korábbi bukaresti katonai attasét kérte fel, akit később e két testület főfelügyelőjévé neveztek ki. Yates három lépésben tervezte a testületek kiépítését:

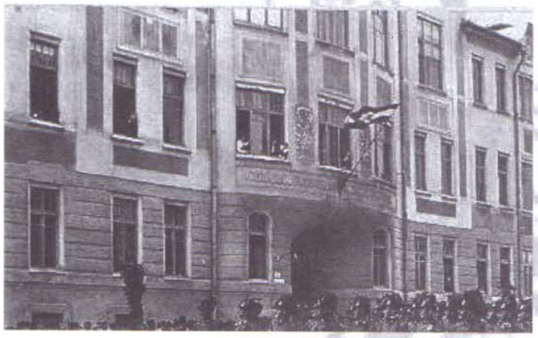

1: A dunántúli területeken, ahol a Nemzeti Hadsereg már felállította a csendőrséget;
2: Budapesten;
3: A Duna-Tisza közén, a román csapatok kivonása után.

Célja 8000 csendőr alkalmazása volt, de ezt később túlteljesítette. Mivel a románok nem tettek eleget a fegyverátadási kötelezettségüknek, a tábornoki bizottság kénytelen volt angol pénzből Ausztriában fegyvereket vásárolni, és azt adni a karhatalmi szervek egy részének. November 18.-án a magyar rendvédelmi szervek megszállták Budapest stratégiai pontjait, ezzel kezdetét vette a román kivonulás. December 13.-án az USA kivált a tábornoki bizottságból, és az irányítást teljesen a magyarokra bízták. Közben a másik vonal, Horthy Nemzeti Hadserege is szervezésbe kezdett. 1919. augusztus 14.-én elindultak Szegedről, és Siófokon rendezkedtek be. Hét katonai körletre osztották az országot, amely a területi visszacsatolásokig megmaradt, és a csendőrség, valamint a rendőrség is ennek megfelelően szerveződött újjá. Fontos szerepet játszott az újjászervezésben és a rendfenntartásban az ún. csendőrtartalék, amely tulajdonképpen katonai alakulat volt, és bármikor bevethető volt karhatalmi célokra. A trianoni békediktátum szabályozta a katonaság, a csendőrség, és a rendőrség létszámát is, azonban a közigazgatási szerveknél át tudták lépni a limitet, így a csendőrség 1938-ig katonai fedő- és rejtő szervként is működött. A belpolitikai helyzet stabilizálása kihatott a csendőrségre is. 1924.-ben újjáalakult a Csendőrtiszti Kaszinó, és újra elkezdték kiadni a Csendőrségi Lapokat és az évenként megjelenő csendőrségi zsebkönyvet is. A tisztikar öregedése miatt 1925-ben szervezeti átalakulások voltak, létrejöttek az osztályszékhelyű kerületi iskolák. 1927-ben vált teljessé az újjászervezés, amikor is megalakult a szombathelyi őrsparancsnokképző iskola, és életbe lépett a Szervezeti és szolgálati utasítás (SZUT). Eközben, 1926-ban a testület nagy sikerrel vett részt a berlini közrendészeti világkiállításon. 1933. február 14.-én megtartották az első Csendőrnapot is.

Szervezeti felépítés

A csendőrség alapjában véve katonailag szervezett testület volt, amely közbiztonsági szolgálatot teljesített. Ez a trianoni békediktátum miatt annyiban változott, hogy a katonai alárendeltség – elvben – megszűnt, de a bledi egyezményig (1938. augusztus 29.) a csendőrség is katonai fedőszervként szolgált. A testület parancsnokságai a következők voltak: Magyar Királyi Csendőr Főfelügyelőség; B.M. VI/b (csendőrség szolgálati) osztálya; B.M. VI/c (csendőrség személyzeti) osztálya; B.M. VII/a és VII/b (számvevőség) osztálya; központi nyomozóparancsnokság (hírközponttal, nyilvántartással, bűnügyi laborral. A törzsalosztály „A", vagyis államrendészeti csoportjai a különböző szélsőséges pártokat, illetve a kisebbségeket figyelte, és a „B", bűnügyi csoportjai a közellátási és a közönséges bűnügyekben nyomozott); kerületparancsnokság (7 volt); osztályparancsnokság (2-5 szárny); szárnyparancsnokság (2-3 szakasz); szakaszparancsnokság (3-6 őrs); őrsparancsnokság. Speciális alakulatok: repülőtéri őrsök; közlekedési csendőrség; híradó szolgálat; vasúti- és vízi csendőrség. Ideiglenes alakulatok: fürdő különítmény (nyáron a Balatonon); kenderesi és gödöllői különítmény (a Kormányzó és vendégei ott-tartózkodását vigyázták).

Az őrs felépítése, feladata, mindennapjai

Innen indultak járőrözni, vagy ahogy akkoriban hívták, portyázni a csendőrök. Egy-egy őrs több települést foglalt magába, és létszáma a települések számától, illetve az azokhoz tartozó bel- és külterületek nagyságától függött. Ez általában 6-25 fő között mozgott. A csendőr feladatai az őrsön a belső, a közbiztonsági, és az ellenőrző szolgálat volt. A belső szolgálat az őrsön belüli teendők elvégzése volt. A közbiztonsági szolgálat lehetett rendes (napi állandósággal, hivatásból kifolyólag teljesített szolgálat), és felszólított (valamelyik polgári, vagy katonai szerv írásbeli, vagy szóbeli felkérésére teljesített szolgálat. Ilyenkor a csendőr a parancsért nem, csak annak végrehajtásáért felelt). Ezeken belül megkülönböztetünk még állam-, köz-, igazságügyi rendészeti, és karhatalmi szolgálatot. Az ellenőrző szolgálatot a tisztikar látta el, és a fentebb említett feladatok kontrollálását foglalta magába. Egy ideális őrskörlet így nézett ki: az alapterület egy nagy telek volt, ahol el kellett férnie a gyakorlótérnek, a baromfiudvarnak, valamint a konyhakertnek. Mindezt magas kerítéssel kerítették körbe, hogy ne lehessen belátni. A főépületben, a bejárattal szemben volt található az őrsiroda, mellette a rádió- és telefonszoba, valamint az irattár. Az építmény további részét képezték a hálószobák, az oktatószoba, a gyengélkedő, konyha, az őrsfőzőnő szobája, illemhely, mosdóhelység, raktárak. Ideális esetben az őrs nős tagjainak külön épület volt biztosítva. A napirend a következőképpen alakult: reggel 6-kor (télen 7-kor) ébresztő, majd egy óra volt tisztálkodásra, reggelizésre, takarításra és fegyvertisztításra. Mindezt az őrsparancsnoki ellenőrzés követte. A legtöbb helyen reggeli tornát is beiktattak. Ezután kezdődött meg a járőrözésre kijelölt csendőrök 12, 24, vagy 36 órás portyázása. Az otthon maradottak félórás gyakorlati kiképzésben (lövészet, kardvívás) vettek részt, majd 3 órás elméleti oktatás (a csendőrségi tananyag ismétlése, fiatalabb csendőrök számára a tanulás). Ez idő alatt lehetett foglalkozni az egyéni tanulmányokkal, előléptetésekhez szükséges tudnivalók elsajátításával. Délben ebéd, 15 óráig szabad foglalkozás volt. Ezután két óra elmélet jött, amikor is az írást, olvasást, számolást gyakorolták. Vacsora 18 órakor, takarodó 21 órakor volt. Szombatonként elmaradt a délutáni elmélet, vasárnap pedig a szolgálaton kívüliek felekezet szerint istentiszteleten vettek részt, majd egész napos kimenőt kaptak. Az őrs tagjainak a mindennapi megélhetést a közgazdálkodás biztosította. A csendőrök zsoldjuk egy részét étkezési célokra befizették a közös kasszába, ebből kellett az állomány teljes költségét fizetni. A csendőröknek még a szabadideje is eléggé kötött volt, ráadásul nem is volt túl sok belőle. Így főleg az őrsön belül kellett hasznos elfoglaltságot, időtöltést keresni. Általános kikapcsolódást jelentett az olvasás, illetve előmenetel szempontjából az önképzés. A sportot kifejezetten ajánlották, már amihez lehetősége volt egy csendőrnek.

Fegyverhasználat

A csendőrnek nemcsak joga, hanem kötelessége is volt használni fegyverét, és még szolgálaton kívül is volt nála hidegfegyver. A testületnél lőfegyverként kezdetben 1895 M. 8 mm-es Mannlicher ismétlőkarabély (később 1931, majd 1936 M. 8 mm-es Mannlicherek), és 1910 M. 7.65 mm-es Frommer (később 1919 M. 7.65 mm-es Frommer-Stop, majd 1929 M 9 mm-es Frommerek) öntöltő pisztolyt rendszeresítettek. Hidegfegyverként kardot (külön gyalogsági, lovassági, altiszti és tiszti), valamint speciális, 20 cm-es négyélű döfőszuronyt használtak. A csendőr fegyverét csakis indokolt esetben használhatta. Ha viszont akkor nem használta, annak is súlyos következményei voltak. Minden fegyverhasználati esetet kivizsgált az illetékes csendőrkerületi parancsnok, de foglalkozott vele a katonai ügyészség is. Ítéletet a B.M. VI. c. osztály hadbírái hoztak. Ezeket az eseteket igen szigorúan büntették, és ha a csendőr jogtalanul használta a fegyverét, az elbocsátás mellett börtönbüntetés is várt rá. Ilyen alkalom legtöbbször alkoholos befolyásoltság alatt történt, előfordult azonban, hogy nem a megfelelő időben használta a fegyverét (pl. tömegben menekülő emberre lőtt). Általában szuronnyal, vagy kardlappal „csináltak rendet". Lehetőséghez mérten nem ölni, hanem sebesíteni kellett.

(folyt. köv.)

Abszurdisztán

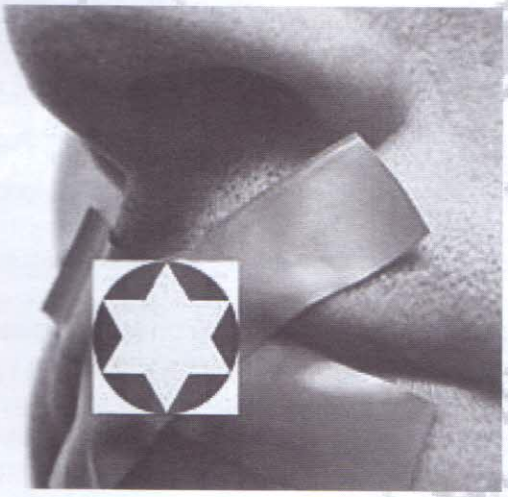

Első olvasatra tán viccesnek tűnik a fenti cím, ám ha tudjuk, hogy ezt a titulust egy szánalmas ficsúrtól hallhatta bárki, aki rádiót hallgat, akkor ez elég vérlázító. Ezzel a szóval hazánkat illette ez az alak, vagy az ózdi hős, ha valaki így ismeri. Pont az mondja ezt, aki minden ismeretségét, „sztárságát" ennek az abszurd helyzetnek köszönheti. Ez bosszantja a „sztárt". Hiszen egyedülálló tehetségét bárki, de bárki képes lenne túlszárnyalni. Ezért hát felháborodik azon, hogy milyen szánalmas itt minden, hogy bárki „sztárrá" válhat szinte percek alatt. Igaza van. Tényleg szánalmas. Mint ahogy ő maga is. És valamilyen szinten tényleg abszurd, ami itt folyik. Csak idétlenül hat, ha egy ilyen „sztár" – aki maga is abszurd – fakad ki ezen. Egy szép, szabad, liberális világ tükörképei ezek az emberek. Hiteltelen, tehetségtelen, öntelt, beképzelt emberek, akik meg vannak győződve arról, csakis ők jelentik az etalont, ők azok, akikre fel lehet, és fel is kell néznie mindenkinek. Azoknak, akik a háttérből irányítják ezeket a „sztárokat", nincs is más céljuk. Ilyen szintű morális valóságot csak kevesen tudnak gerjeszteni, mint ezek! Példát állítva mindenki elé, hogy íme, te is lehetsz „sztár", csak legyél ugyanolyan szánalmas, bólogató idióta, mint ezek, és nincs többé gondod semmire. De folytathatnám a sort…

Az az ember aki azt hinné, nincs és nem is lehet nagyobb morális mélységben a társadalom, annak minden nap csalódás. Ez a fertő napról-napra csak mélyül. Az alapvetően sekélyes kereskedelmi csatornák kellő táptalajt biztosítanak ennek a terjedéséhez. (A csatorna szót használtam volna? Bocsánat. A csatornában nincs ennyi szar.) Hű csatlósa ebben a hitelességben, a megközelítőleg hasonló szinten álló bulvársajtó. Egy ismert producer mondta, hogy ma akárkiből csinálhat „sztárt" két nap alatt. Ehhez nem kell más, mint az utcáról berántott (pl.: János) kőműves, akiről másnap egész oldalas cikk jelenik meg a Blikkben, ezen a címen: „János a sztárkőműves"! Alcím pedig: „Senki nem rakja a téglát úgy, mint Ő". Másnap meghívják az RTL-KLUB reggeli adásába, ahol kifejti, hogy mennyit, de mennyit dolgozott ő a sikerért. Este a Fókuszban oknyomozó riport arról, hogy a mi Jánosunknak milyen nehéz gyermekkora volt. Kezdve azzal, hogy a szülei anyagi nehézségei miatt nem tudott továbbtanulni, pedig úgy szeretett volna többet tenni a társadalomért, és szívesen lett volna pl.: sejtbiológus, vagy atomfizikus. De sajna így alakult. Megemlékszik még szeretett mesteréről, Sanyi bá'ról, aki ugyan a szakma minden fogását megmutatta neki, de egyébként ütötte, mint a lovat, és ez érzékenyen érintette az Ő cizellált lelkivilágát. János ezután befut, és állandó műsora lesz (ami persze egy hónap után megszűnik), amiben jópofa stílusban ecseteli, hogy milyen egyszerű is otthon öt lépésben, húsz perc alatt kéményt rakni. Pünkösdi királysága alatt párszor felkeresi a fent említett napilap, olyan mélyreható kérdésekre várja tőle a választ, hogy pl.: „Megtartja-e az újévi fogadalmait? vagy Felvenne-e egy párducmintás férfi tangát?". Miután elveszíti minden vonzerejét, Jánosunk eltűnik a süllyesztőben. De persze van utánpótlás, nemsokára feltűnik majd Kálmán, a „sztárács".

A magamutogatás korát éljük. Nincs olyan női „sztár", aki valamelyik férfimagazinban nem mutatta volna meg bájait. Sokan azt hiszik, e nélkül be sem indul a hőn áhított karrier. Hogy aztán a karrier elhomályosítson, elnyomjon mindent, ami egy nő egyedüli kiváltsága. De ezek a nők lemondanak mindarról, amire teremtettek. Lemondva életük tán legszebb periódusáról, próbálják elhitetni a világgal, hogy ők nem öregszenek. Plasztikai műtétek sora után, egy félig műanyag múmia benyomását keltve vigyorognak a kamerába, abban a tévhitbe ringatva magukat, hogy jól átvágtak mindenkit, beleértve a halált is. Ilyenkor megfordul az ember fejében, ha ezeket egyszer eltemetik, soha nem bomlanak le. Van erre egy pontosan ideillő vicc is: – Van egy guminőm. Ha teljesen felfújom, olyan mint Pamela Anderson, ha csak félig, olyan mint Medveczky Ilona. Ez mindent elmond. A bulvár szennylapok kihasználva a rivaldafénybe vágyó nőket, lehetőséget biztosítanak, sőt pártolják, hogy oldalaikon ezen nők megmutathassák milyük van. Ezen túlmenően még mellszépségversenyt is rendeznek. Az egyik résztvevő az újságban abbéli örömének adott hangot, hogy hála a nemes versengésnek, felismerik az utcán, és hogy ő emiatt már „sztárnak" tekintendő. Nem semmi önbizalom. Hogy azóta a hölgy, aki ezt nyilatkozta, megjelent-e bármilyen sajtóorgánumban, nem tudok beszámolni. Gyaníthatóan nem. Az újságnak valószínűleg jót tett a megmérettetés, ha másért nem, hát a példányszám eladásának növekedése

miatt. Erkölcsi nívót ne is keressünk, egy mértéktartó írott sajtó nem ilyen húzással növeli bevételét, hanem hiteles, tényeket tisztelő, az igazságot kereső, a lakosság számára máshonnan elérhetetlen információkat tartalmazó cikkek közlésével. Mindentől függetlenül, legyen az elvi, vagy politikai meggyőződés. A fenti mondatból egy pár szó nem illik ezekre az újságokra. Például, a hiteles, a tényeket tisztelő, az igazságot kereső, stb... Azaz mindaz, ami elvárható lenne egy magát függetlennek tartó, véleményformáló újságtól. Véleményformáló. Sokatmondó szó. Az ország morális mélységét jelzi az is, hogy egy ilyen szennylap magára akaszthatja ezt a jelzőt. Egy szánalmas közélet tükörképe az, hogy „sztárokká" avanzsálhatnak pornószínésznőket, akiket nyugodtan aposztrofálhatunk kurváknak is. Vagy, hogy este főműsoridőben egy beszédhibás, senkiházi cigánytól zengjen a képernyő. Na ez, ami tényleg abszurd! A politika sem mentes semmiféle abszurditástól. Azzal a különbséggel, hogy itt nincsenek talán olyan nagy „sztárok". De hogyha a szentként tisztelt és ajnározott demokrácia első és legfontosabb tétele a népakarat, talán illő lenne figyelembe vennie mindezt a politikai elitnek. Csak azért említem ezt, mert mostanában lett mindenki számára nyilvánvalóan cáfolva, és megdöntve minden, ami a népakarathoz kapcsolódik.

A reformnak nevezett ámokfutás legnagyobb dühöngése kezdődött az egészségügy átalakítása kapcsán. Figyelmen kívül hagyva, hogy bárhol valamikor is bevezetésre került, ott megbukott, s az államnak horribilis összeget kellett kárrendezésre kifizetni. És ami ennél is fontosabb, figyelmen kívül hagyva az ország egészének tiltakozását. Olyan szintű társadalmi összefogás nyilvánult meg a törvény ellen, amire újkori demokráciákban még nem volt példa. A baloldal által egykor favorizált és dicsőített általános sztrájk – mint a harcos munkásöntudat legfőbb fegyvere – most egyszerre vált szánalmas akaratnyilvánítássá, és figyelemre sem méltatandó, kétségbeesett cselekedetté. A kormányzati kommunikáció kézzel-lábbal igyekezett elbagatellizálni az egész országot megbénító társadalmi elégedetlenséget és egyet nem értést. Változnak az idők.

A hombárfejű Horn Gábor koalíciós együttműködésért felelős államtitkár szerint ez egy vérszegény tiltakozóakció, és pár ezer ember hőzöngése nem fogja befolyásolni a törvény elfogadását. Ennyi ember ezt nem kényszerítheti ki. Tisztelettel emlékeztetem a fent említett politikust, hogy a törvény elfogadásának pillanatában az SZDSZ 1-2 %-al állt. Ezek más emberek? Ők ezt ki tudják kényszeríteni? Ők mások? Igen, ők mások! Nem magyarok! És nem is emberek! Úgy látszik, rájuk nem vonatkoznak a demokráciának nevezett akármi szabályai. Ha valaki számonkéri, az abszurd. Amit ők tesznek, az nem.

Hogy miért is van Abszurdisztán és miért nincs Magyarország? Az ózdi hős kérdezze meg a főnökeitől, ők meg az övéiktől. És el is jutunk az előbb említett politikus pártjához.

De a mi dolgunk az, hogy harcoljunk Abszurdisztán megalkotói ellen, hogy legyen Magyarország!

2007 Szeptember 21-22. Ian Stuart Emlékkoncert (Anglia)

Az indulás előtt jónéhány problémánk adódott az utazással, de végül is sikeresen elindultunk 2007 szeptember 19-én a minden évben megrendezésre kerülő Ian Stuart emlék koncertre. A néhány órás repülés után angol Barátaink már vártak minket a repülőtéren, és az előzetes kérésem alapján el is indultunk Ian Stuart halálos kimenetelű balesetének a helyszínére. Az idő szokványos angol volt. Szinte végig esett az eső a több órán keresztül tartó autózásunk folyamán. Utunk folyamán végig az a gondolat motoszkált a fejemben, hogy hamarosan arra a helyszínre érek, ahol nem csak mozgalmunk példaképe tért az örökkévalóságba, hanem mozgalmunk is e helyen lett a káosz áldozata. Biztos vagyok benne, ha ez a nagyszerű ember nem hagy el minket, akkor ma minden máshogy alakul. A szakadó esőben el is értünk a baleset helyszínére, és az emlékezés virágaival a kezünkben elindultunk, hogy megkeressük az emlékére emelt kopjafát. Hosszas keresgélés után találtuk meg a gazborított kopjafát, amit az idő vasfogai tépáztak meg. Fotókról bennem egy gondozott emlékhely képe maradt meg, és ez az emlékkép egy pillanat alatt szertesszállt. Csalódottak voltunk, hogy egy hős emlékére emelt kopjafa a feledésbe merült. Itt jegyezném meg, hogy tudomásom szerint Ian Stuart sírhelyének

hollétét titokban tartják, hogy megakadályozzák annak megrongálását. Virágcsokrunkat elhelyeztük a ledőlt kopjafán és fejet hajtottunk a mártír emléke előtt. Jó néhány percen keresztül könnyeinkkel küszködtünk és némán álltunk a szakadó esőben.

Az autóhoz visszasétálva megbeszéltük Ian Stuart fontos munkáját, amit a Fehér Fajért vívott meg, majd elindultunk ideiglenes otthonunkba. Hereford az a kis város, ahol pár napig vendégeskedtünk. A tiszta és szimpatikus kis város magával ragadó (valószínűleg azért, mert itt nem élnek bevándorlók), és pár óra alatt körbe is sétáltuk minden nap.

Eljött végre a pénteki nap, egy kis telefonálgatás után kiderült, hogy az emlékkoncert pár órányi autózásra lesz tőlünk, így a sátor, hálózsák otthon maradt, mert házigazdáink javasolták, hogy inkább hazatérünk a koncert után. Izgatottan vágtunk neki az útnak, hogy a balladaesten részt vegyünk. A rendezvény ugyanazon a helyszínen került megrendezésre, ahol egy éve is volt, egy autópályától nem messze található parkoló/legelőn volt felállítva egy sörsátor, ami már az első nap rendesen meg is telt. A balladaestet a Rampage Records-os Ginger Rob fia, a **Section 88** gitárosa kezdte meg, természetesen **Skrewdriver** feldolgozásokkal. Sajnos itt még a hangtechnikusok csak gyakoroltak, és így elég zavaró volt végignézni a koncertet. Mi is inkább a már rég nem látott szlovén, horvát, görög és portugál szekcióval beszélgettünk. Mindeközben a tömeg csak sokasodott és aggodalomra adott okot,

hogy a holnapi fő eseményre kicsi lesz az amúgy hatalmas sörsátor. Másodikként egy addig számomra ismeretlen svéd előadó állt színpadra (akiről azóta már megtudtam, hogy a rendkívül igényes zenét mívelő **Ferox** gitárosa). Addig már a technika is végre helyére állt, így élvezettel nézhettük az előadást, ami főleg saját szerzeményekből állt, de **Landser** és **Skrewdriver** dalok is repertoárra kerültek az ott lévők nem kis örömére. Egy dalra még Ken McLellan is színpadra került, amit felfoghattunk bemelegítésnek is a következő és egyben fő attrakcióhoz. Ugyanis hamarosan Ken és két francia zenésztársa foglalta el a székeket a színpadon. Akinek már volt szerencséje látni ezt az élő legendát az tudja, hogy a **Brutal Attack** nem kis műsort vág le a színpadon. Ez most is így történt és még valami plusz is ott volt Ken-ben (feltehetőleg a rendezvény szellemisége, és a hazai színpad varázsa). Akusztikus hangszerelésben sorra adták elő az új és régi dalokat melyek az idő elteltével himnuszokká lettek. Természetesen nem maradhatott el az 1993 szeptember 25-én barátja emlékére írt „Always Near", amit Ken teljesen átszellemülve adott elő. Az előadás és maga az ottlét az Ian Stuart emlékkoncerten akkora hatással volt rám, hogy a könnyeimmel küszködtem, és ez alól Ken sem volt kivétel, mert a dal végére ő is teljesen elérzékenyült és jó pár könnycsepp lecsordult az arcán. Szerencse, hogy a koncert végén haza tudtunk menni és nem sátorban kellett tanyáznunk, mert másnapra többen is

beáztak és a **Blue Max** tagok mesélték, hogy olyannyira hideg volt, hogy nem tudtak aludni. Másnap kora délután már tömve volt a nagysátor előtti legelő és hamarosan színpadra is lépett **John (Nemesis)** aki a tőle megszokott minőségű balladákat adta elő. Ez bemelegítésnek nagyon jól sikerült. A következő zenekar a **Last Chance** volt. A zenekar aránylag újnak mondható és zeneileg semmiben

sem tér el az elődöktől. Kissé görcsösnek tűntek, de szerintem ez betudható a rendezvény nagyságának és a még tapasztalatlanságnak. Következő zenekar a **Unit 28,** ami angolföld nagy büszkesége, ugyanis az angoloknak már rég volt olyan zenekaruk, amit ne öreg zenészek alkossanak, hanem fiatal kölykök. A zenekarban öt 17-19 év körüli srác zenél váltott énekkel. De senki se valami komplex hardcore ének váltogatást képzeljen el, hanem egyszerű oi! énekről van itt szó, de a zene is ebben a szellemiségben lett megalkotva. Az ő fellépésük alatt szinte minden angol a színpad elé tódult

és folyamatosan biztatták a fiatal srácokat. Semmi rendkívüli nincs az ifjoncok zenéjében, de rettentő jó volt nézni amint az öregek élvezik és biztatják az utánpótlás jelenlétét. A sort a portugál **Guarda de Honra** követte. Rettentő nagy kíváncsisággal vártuk a portugálokat. Sajnos a zenekar nem volt most annyira egyben, mint Magyarországon, egy spanyol Bajtárs segítette ki őket a doboknál erre a koncertre, és a folytonos izgulás miatt volt is hiba bőven. A zenekar repertoárjában a saját dalok mellet volt **Skrewdriver** és **Division 250** feldolgozás is. A spanyol zenekartól játszották a „Klara"-t, és a már himnusszá vált „Revuelta"-t, melyet nekünk magyaroknak küldtek. A **Skrewdriver** „Our Pride is our Loyalty" előadásánál Stew a **Whitelaw** basszusgitárosa is a színpadra keveredett így egy emelkedett hangvételben lett vége a **Guarda de Honra** fellépésének. A portugálok a **Section 88**-nek adták át a színpadot. A zenekar már járt hazánkban és így volt szerencsém őket már koncerten látni, de szinte biztos voltam benne, hogy hazai közönség előtt még nagyobb hangulatot csapnak. Ez így is történt. Lemmy és a többiek élvezték a zenélést, és jó pár **Skrewdriver** feldolgozást is elsütöttek, amivel csak emelték az amúgy is felfokozott hangulatot. Zárásként a „House Of Treason" dalba kezdtek bele, de valahogy az ének nem akart össze jönni Skinhead Mick-nek, és ebből az sült ki, hogy a közönség szórakoztatta magát a refrén énekelgetésével. Nagyon jó kis hangulat alakult ki, de 4-5 perc örömzenélés után Brad a **Blackout** frontembere kikapta a mikrofont Skinhead Mick kezéből és csatlakozott a közönséghez. Ekkor már kb. 400-500 ember énekelte a dalt. Rövid átállás után a **Legion Of St. George** képviseltette magát a színpadon. Az öregfiúk profi módon adták elő a jól ismert komplex dalokat. Őket követte a szintén öreg skinheadekből álló **Avalon**. Sajnos az ő előadásukból nem sokat láthattunk, mert angol Barátainknak problémájuk akadt egy hét évvel ezelőtt történt verekedésből adódóan. Csak a koncert végéből sikerült megcsípnünk néhány dalt, melyek igen meggyőzőek voltak. Végre a **Blackout** következett, akiknek a fellépésére nagyon kíváncsi voltam. Jó néhány videón láttam már a lehengerlő előadásukat, ami rettenetesen felkeltette az érdeklődésemet a zenekar iránt. Az öregek kb. 15 perces beállás után megvalósították az álmomat. Belecsaptak a húrokba és a sátor máris egy igazi küzdőtérré vált. Nemcsak a színpad előtt ment a mozgás, hanem a sátor végén lévők is kivették a részüket a „harcból". Több száz ember együtt énekelte a nagyszerű slágereket a zenekarral. Az öregfiúk rendesen kitettek magukért, és szinte pihenő nélkül tolták a „Spirit of the Warrior" összes dalát, melyeket kiegészítettek még jó néhány **Skrewdriver** és **Squadron** dallal. A fellépésük alatt párszor feltettem magamnak azt a kérdést, hogy ha már a **Blackout** ekkora hangulatot teremtett, akkor mi lesz itt a **Brutal Attack** alatt. Nem is kellett sokat várnom, hogy ezt megtudjam, mert Brad visszavonult a „frontvonalból" és a nyakába akasztotta a gitárját, a többi **Blackout** zenész lement a színpadról, akiket a **Brutal Attack** zenészei váltottak fel. A **Brutal Attack** jó néhány régi slágerrel melegített be, amire a közönség vevő is volt, de Ken valamiért nem volt elégedett a zenekar többi tagjával, és ennek többször hangot is adott… sajnos nem túl szimpatikus módon. Kb. a koncert felének kellett eltelnie ahhoz, hogy Ken elégedett legyen, és akkor az egyik pillanatról a másikra mintha egy másik ember állt volna előttünk. A szigorú Ken-ből a már megszokott ölelkezős, barátkozós, jó hangulatú Ken lett. Ez a váltás szükséges volt ahhoz, hogy egy nagyon jó koncertet nyomjanak,

és így azt hiszem, hogy mindeni elégedett volt a **Brutal Attack** fellépésével. Őket a „meglepetés" zenekar követte, a vinlandi **Empire Falls**. Sajnos erre a régi sulis hatecore zenére nem volt vevő a közönség. Mindenki csak a távolból figyelte őket, pedig ismerve munkásságukat ennél többet érdemeltek volna, hiszen nagyon jó az a lecsupaszított és többnyire időben rövidre szabott HC zene amit ők nyomnak. Az emlékkoncertet a **Whitelaw** folytatta. Ők már pillanatok alatt életet varázsoltak a sátorba, és a régi dalok mellett az új CD-ről is jó néhány dalt hallhattunk. A szokásos módon Benny emlékezett meg Ian Stuart felbecsülhetetlen munkájáról és üdvözölte az emlékrendezvényre ellátogató nemzetek (angol, skót, olasz, horvát, francia, flamand, vallon, lengyel, szlovák, cseh, portugál, spanyol, kanadai, amerikai, német, szlovén, svéd, walesi, görög és magyar) küldötteit. A koncerten nem lépett fel a meghirdetett **Celtic Warrior** és **Celtic Dawn**, így már csak a német **Blue Max** maradt hátra. Véleményem szerint rendezési hiba volt egy német zenekart a koncert végére hagyni. Hiába próbálták a srácok az angol nyelvű dalokat erőltetni a némettel szemben, sajnos a hajnali órákban már nem nagyon voltak vevők az amúgy technikás zenéjükre. Végszóként megjegyezném, hogy az emlékrendezvény rendben lezajlott és nem történt semmi olyan esemény, ami Ian munkáját tiporta volna porba. Mindenki az egység szellemében emlékezett meg a XX. Század hőséről.

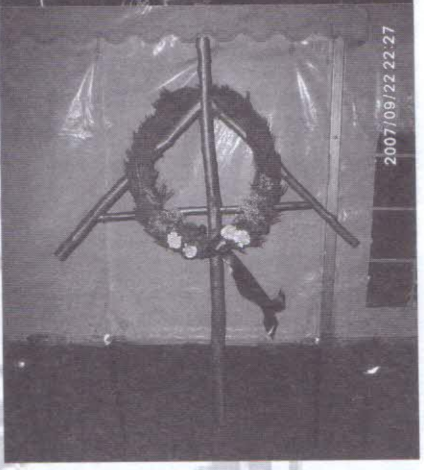

2008. február 23, Sant'Oreste (Róma) Skins 4 Skins koncert

2008. február 23.-án került megrendezésre az olasz S4S által szervezett koncert egy Róma melletti kis városban. Sajnos a koncert előtt már jött a rossz hír, hogy a rómaiak büszkesége a Zetazeroalfa nem lép színpadra, akikre nagyon kíváncsi lettem volna, hogy élőben mit tudnak nyújtani. Mivel már a koncert előtt néhány nappal elutaztunk Rómába, így volt időnk bőven, megnézni az örök város nevezetességeit. Mindenkinek csak ajánlani tudom, hogy ha van rá lehetősége, akkor mindenképpen látogasson el egyszer ebbe az ősi városba. Én már egy korábbi koncert alkalmával jártam Rómában, így már nem az újdonság erejével hatott rám a Colosseum, Capitolium, Pantheon, Forum Romanum, Angyalvár látványa, de ennek ellenére sok más érdekességet tekinthettem meg.
A koncert napján a CassaPound-ban találkoztunk a Bajtársakkal, ahol már jó néhány római és vidéki skinhead gyülekezett. Kb. egy órás várakozás után a konvoj elindult a koncert helyszínére. Mi a Still Burnin'Youth zenekar autójába

kerültünk, akikkel a több mint egy órás utazás alatt elég jól megismerkedtünk. A koncertnek egy „kultúrközpont-" szerű épület adott otthont, ahol érkezésünkkor már jónéhányan várakoztak. Egy rövid beállás után máris színpadon voltak újdonsült barátaink a **Still Burnin'Youth**. A fiatal srácoknak ez volt a 6. fellépésük, és azt kell, hogy mondjam, hogy ha hazánkban minden kezdő zenekar ilyen kiforrott zenével állna elő, akkor ragyogó helyzetben lenne a magyar színtér a zenei felhozatalt tekintve. De, hogy még reálisabb képet fessek, ez az újdonsült zenekar sok „nagy" magyar zenekart is lekörözne a zenéjükkel. Zenéjük gerincét az európai hatecore képezi (valójában ez a hatecore régebbi és nyersebb is a divatos amerikai hatecore-nál). A srácok (is) nagy tisztelői az olasz anarcho-hatecore bandának a **Criple Bastards**-nak, és így terítékre került tőlük 3 szenzációs nóta is. A **Still Burnin'Youth** egy csipetnyi olasz OI!-t is hozzádobott ahhoz a zenei „maszlaghoz" amire az emberek nagyon is vevők voltak. Nyers és komplex zenéjüket összeszokottan és pontosan zúdították az emberekre. A kb. 20 perces fellépésüket a **Dente di Lupo** „Berlino"-jával zárták, amire méltán lehettek büszkék a jelenlévő ex-**Dente di Lupo** tagok is. A kiváló zenekar után az amerikai **Total War** következett. Erre a zenekarra voltam a legkevésbé kíváncsi az esti felhozatalból. Az amerikai SXE zenekarnak már láttam élő fellépését, és csakúgy, mint a lemezük, nem győzött meg sehogy sem. A koncert előtt egy Bajtársam győzködött, hogy ő hallott tőlük egy új dalt és az már egész jó… én meg abban reménykedtem, hogy a dobos fejlődött már valamelyest. Az esti produkciójuk erre rendesen rácáfolt. A zenekarnak csak a fele jött el a koncertre, így kereken 2 fővel képviseltették magukat az európai fellépésen. Sajnos a dobos nem hiányzott, így ő volt az, aki a fellépést rendesen hazavágta. Hogy mindenki megértse, hogy miről is beszélek, gondoljon annak a dobosnak a játékára, aki a leggyatrábban szerepelt koncerten, ha ez megvan, akkor ennek a dobosnak a tudását osszátok el tízzel! Végeredményként kijön a **Total War** dobos zenei tudása. A zenekar énekese ragadta meg a gitárt, ezzel még nem is volt semmi baj, a hangszer karcosan szólt, úgy ahogy egy HC zenekarban kell, az énekhang is rendben volt, és a srác

próbálta is a hangulatot fokozni kisebb-nagyobb sikerrel, de mikor a közönség már elkezdett mozogni, a dobos sikeresen felrúgott mindent, ugyanis sorra hibázta el az amúgy nem túl komplex dalokat. Alig volt 1-2 dal amit egyben végig tudtak nyomni. Sajnálom az énekest, hogy minden erőfeszítése ellenére önhibáján kívül ilyen rosszul sikeredett a fellépésük. A **Total War** a **Hate For Breakfast**-nak adta át a színpadot, akik Olaszországban sikeresen indították el anno az NS-hate/crash/hardcore zenei irányzatot, ami egyre nagyobb teret hódít és sok olasz zenekarra van hatással. Akinek volt már szerencséje látni ezt a formációt, az tudja, hogy a színpadon egy cseppnyi unalom sincs, ez most sem történt másképp. Már a koncert előtt a tömeg a színpad elé tódult és türelmetlenül vártak, hogy az őrület elkezdődjön. Jött is, aminek jönnie kell! A jelenleg 6 tagú zenekar rázúdította a pokol összes kínját a közönségre. Két teljesen új dallal kezdtek, majd szépen lassan minden albumról előkerült 2-3 komplex dal. A srácok mindvégig hibátlanul játszottak, annak ellenére is, hogy a színpadon mindig volt 10-15 ember és a kontroll ládákat is nemegyszer elsodorta az emberáradat. De még a néha-néha leboruló hangfalak se akadályozták a **HFB**-t a játékban. A HFB, bár már egyre „könnyedebb" zenét produkál a stúdióban, a koncerten a durvulás jellemző rájuk,… szerencsére. A **HFB** után végre a színpadra állt az a zenekar, akik miatt valójában elutaztam a koncertre, a legendás **Londinium SPQR** utódja, az **SPQR**. A koncert

előtt a zenekar gitárosával, Attilával beszélgetve elmondta, hogy ma este jó néhány új szerzeményt is bemutatnak. A 4 főre csökkent zenekar egy teljesen új intróval kezdett (ami szerintem gyengébbre sikeredett a régi intrónál a „Tsunami"-nál. Majd a WWW split CD-n szereplő 3 dallal folytatták a sort. Itt jegyezném meg, hogy szerintem nagy hiba volt ezekkel a dalokkal kezdeni, mert ezidáig a közönség szinte nem is vette a lapot mindaddig, amíg nem jöttek a „Play HC or die" split dalai. Innentől kezdve már hálás volt a közönség és beindult a mozgás a színpad előtt, de az őrület még mindig nem volt olyan szintű, mint ahogy azt már megszoktam az **SPQR** fellépések alatt, és ezt valahogy a zenekar is levágta. Az új dalok tagadhatatlanul **SPQR** művek, de nekem így első hallásra túlságosan modern metalcore-nak tűntek. A koncertet szokásos módon két régi olasz gyöngyszemmel, az **Intolleranza** „Werwolf" és „Come il ventot"-jával zárták, ekkorra már a színpadon mozdulni sem lehetett a tömegtől.

A sok HC zenekar után jött az egyetlen OI! zenekar a „legnagyobb európai zenekar"-nak nevezett **ADL 122**. Fél éve láttam utoljára a zenekart és azóta szintén ők is rövidebbek egy gitárossal. Az öregfiúk egységesen játszottak a régi albumokról és az utolsó korongról is. Sajnos a zenekar megint csak nem volt egységes és jó néhány hibát vétettek. De a közönség ezt már megszokhatta tőlük, és ilyenkor ők vették át az irányítást, és a zenét elnyomva énekelték a nagyszerű dalokat. Volt olyan dal, ahol mind a négyen el voltak csúszva és egy nagy káoszzenélés lett ebből. A közönség egy része próbálta a szöveg éneklésével vezetni a zenekart, de sokan nevetve figyelték a röhögéstől szenvedő zenekart. Maurizio ekkorra már kivonta magát a „show"-ból és felénk fordulva „Kitartás! Kitartás!"-t kiabálva levonult a színpadról. A hibáktól eltekintve nagyon jó koncertet adott az **ADL 122**, és boldog voltam, hogy ezt a nem múló legendát ismét élőben láthattam. Mindent összevetve egy nagyon jó koncertet hozott össze az olasz S4S és remélem, hogy a kasszájuk is kellőképpen gyarapodott, hiszen mint a Fehér Világ minden pontján Olaszországban is sok Bajtársunk a zog nyomása alatt áll, és sajnos nekik szükségük van a lelki támogatás mellett az anyagi támogatásra is.
Szabadságot a bajtársaknak! Szabadságot Fabio-nak az olasz S4S vezetőjének!

Riadó!

Üdvözlet Bajtársam! A Riadó! szinte a semmiből került elő és máris a 3.számnál jársz (mire ezek a sorok nyilvánosság elé kerülnek már a 4. szám is kint lesz). Ezúton szeretném gratulálni a gyors és remek munkához! Mi késztetett arra, hogy a Riadó!-t létrehozd, és mennyire megterhelő számodra az ezzel járó munka?
Üdvözletem! Köszönöm az elismerést a magam és mindazok nevében, akik segítségemre vannak ebben a nem könnyű munkában! Az újság ötlete valójában a 2007-es Becsület napi koncert körül merült fel, egy baráti beszélgetés során. Mivel úgy éreztük, hogy szükség lenne a jelenlegi propagandaeszközök mellé egy olyanra is, ami minőségében felette és árban alatta állna a jelenlegi újságoknak. A tervet tettek követték, és magam vágtam bele a terv megvalósításába, de természetesen nem maradt el a segítség sem! Mivel az első szám, mint próbaszám egy koncert alatt elfogyott, így úgy éreztem érdemes lesz valóra váltani a terveket! A 2. szám

már igényesebb kiadásban jelent meg, a harmadik szám szintúgy. Az újsággal járó munka megterhelő, de egyben folyamatos kihívás is, amit jól esik teljesíteni!

Van e olyan mozgalmi fanzine ami példaként áll előtted, vagy teljesen a saját elképzeléseidet viszed véghez?

Természetesen jó pár másik fanzine megfordult a kezemben, de lényegében a saját elképzelésem igyekeztem valóra váltani. Alapvető hatásként a II. Világháborús „Signal" képes újságot említeném meg, elsősorban a külsőségek tekintetében. A következő számokat külsőségben igyekszem megújítani, hogy a jelen kor követelményeinek még inkább megfeleljen, viszont a tartalom hagyományosan jobboldali marad!

Az eddig megjelent munkáid milyen példányszámban kerültek kiadásra és hogyan fogytak/fogynak?

Az első szám, mint próbaszám 60 példányban jelent meg, ami egy koncert alatt el is fogyott, így a következő számok már 500 példányban jelentek meg, és nem panaszkodhatok, mert 3 hónap alatt sikerül mindig őket a támogatók keze ügyébe juttatni. Ez többek közt azért sem hátrány, mert így az újság képes a támogatásból fenntartani magát, ami szerintem kiváló dolog a szűkös lehetőségeinkhez képest! Továbbra is köszönöm a hűséges olvasóinknak a támogatást, nélkületek ez az újság nem létezhetne!

Visszajelzések az újságról?

Őszintén mondom, az olvasók rendszeresen gratulálnak, értékes és pozitív kritikákkal látnak el az újsággal kapcsolatban. Igyekszem minél több ember véleményét kikérni, hogy még inkább megfeleljen az olvasóközönség elvárásainak!

Újságunk figyelmet fordít a vallásra is, mert mélyen ellenezzük, hogy a vallással nem kell foglalkozni csakis a politikával. Hisszük, hogy a vallás mindennél fontosabb. Neked mi az álláspontod ezzel kapcsolatban?

Jelenleg a mozgalmunk vallás terén megosztott, politikailag viszont egységesebb. Az újságban nem cenzúrázzuk a vallási kérdéseket az interjúk során, hiszen ez is hozzátartozik ahhoz, hogy egy-egy mozgalmi csoportosulást, zenekart lehetőleg teljes körűen bemutassunk. Így az újság közvetlenül nem foglal állást ilyen kérdésekben, közvetetten viszont igen, hiszen olyan tanulmányokat részesítek előnyben, amit teljes őszinteséggel vállalni tudok, és ami építő jellegűen hathat az olvasókra. Véleményem szerint a vallás csak akkor ér valamit, ha az azt valló valóban tud vele azonosulni, és nem csak divatból hirdeti, csak, hogy valamely csoporthoz tartozzon. Az emberek jórészének előbb magát kellene Önvizsgálatban részesíteni, hogy ki is Ő valójában, hova is tartozik, mi lehet az Ő útja? Ismerje meg a lehető legjobban a neki szimpatikus világnézetet, élje át azt, ha nem képes rá, rossz úton jár. Számomra a jelenlegi kereszténység csupán a bálványimádás egy formájává alacsonyította magát, ami nem más, mint forma, tartalom nélkül. A modern korban reneszánszát élő pogányság nem tekinthető egy vallásnak, hiszen ezernyi irányzat, formaiság tagolja szét azt, és sok esetben komolytalannak tekinthetőek azok. Ha elrugaszkodunk a konkrét egyházaktól és a vallásoktól, akkor megtalálhatjuk a metafizikai hagyomány számos tanítását, amit én Önmagam számára vállalható útmutatásnak tartok. Javaslom Julius Evola magyar nyelven is megjelent könyveit ezzel kapcsolatban!

A jövőben elképzelhető, hogy a Riadó! internetes újságként is működjön, vagy maradsz a régi jól bevált módszernél?

Az interneten lassan mindenki csinál újságot, hírblogot… stb. Számomra ezek nagyobbik része értékelhetetlen, hiszen semmi olyat nem ad az esetlegesen elferdített információkon kívül, ami valamivel is az olvasók épülését szolgálná. Így szívesebben maradok a jól bevált nyomtatott irodalomnál.

Egyébként mi a véleményed arról, hogy vannak, akik mindent feltesznek az internetre, ezáltal kiszolgáltatottá válnak?

Szerintem az internet rengeteg pozitív lehetőséget hordoz magában, és ezt a propagandánk is kihasználhatja, mivel gyors és olcsó. A kapcsolattartást is elősegítheti az embereink közt, ha van erre igény. Nem szabad viszont elfeledni, hogy minden fegyver amit használunk, az egyben veszély forrása is lehet, ellenünk is fordítható, így rendkívül körültekintően cselekedjünk! Én nem helyeslem azt, hogy az ember mindent megosszon, mert vannak olyan képek, videók, információk, amiknek jobb lenne, ha nem kerülnének ki egy bizonyos körből. Továbbra ellene vagyok a primitív propagandának, ami többet ront, mint használ számunkra. Ha már itt tartunk, a zenék megosztását nem tartom egyértelműen rossz dolognak, hiszen kb. minden héten megjelenik a világban egy NS zenekar albuma, szerintem a fogyasztók érdeke, hogy csak olyan hanghordozót vegyenek meg ami minőséget képvisel, pláne a magas árak miatt. Ha úgy érzi az ember, egy zenekar olyan élményt nyújt számára, amit a hanghordozójuk megvásárlásával honorálni

tud, akkor azt tegye is meg! Javaslom továbbá, hogy a hazai előadótól származó NS hanghordózókat részesítsük mindig előnyben, hiszen ők nekünk zenélnek, úgy gondolom ez már éppen elég indok arra, hogy támogassuk őket, és a támogatói CD-kre ugyanez vonatkozik!

Hogyan látod a jelenlegi magyarországi mozgalom helyzetét?

Jelenleg a mozgalmunk Európa szerte jó hírnévnek örvend, de korántsem olyan rózsás a helyzet, mint ahogy kívülről látszik. Hiányzik egy olyan összefogó erő, ami megújulást hozhatna számunkra, remélem a jövőben sikerül egy olyan szervezetek feletti szervező és egyeztető csoportot létrehozni, ami teljes mértékben a mozgalmunk érdekeit képviseli az egyén érdekei előtt! Ami viszont jó, hogy egyre több fiatal csatlakozik sorainkba, ismét gyarapszik a létszáma mozgalmunknak. 2010-ig mindenképp hasonló tendencia várható, a választások után viszont ismét keményebb idők jöhetnek, így mindenképp meg kell erősíteni magunkat! A különböző NS szervezetek dolga kell, hogy legyen a fiatalok okítása, felkészítése a közösségünkben való részvételre, hogy ne csak passzívan, és ne csak a divat kedvéért álljanak sorainkba!

Véleményed szerint mi az amivel az átlag fölé emelkedik egy skinhead?

Nem attól emelkedhet valaki az átlag fölé, mert kitűnik az átlag közül kinézetével, viselkedésével, hanem azon gondolatok által, amit őszintén képvisel, amely világnézetet magas szintűen vállalja. Nem minden NS gondolatokat valló ember skinhead is egyben, ezt ne felejtsük el! A nemzetiszocializmust valló ember lehet átlag feletti, mert feladatából kifolyólag átlag feletti teljesítményt kell nyújtania minden nap.

Mit a tanácsolnál a fiatalabb nemzedéknek, amit példaként követhetnének?

Amint az ifjúság kezd kibontakozni, és értelmük nyiladozni, szép lassan kezdik sejteni, hogy hol is van a helyük ebben a világban. Akik a jobb oldalhoz csatlakoznak elsőnek gondolatban, aztán a fizikai valójukban is, azok már jó úton járnak! Elsősorban csak olyan példákat válasszon magának az ifjúság amivel teljes mértékben azonosulni is tud, ha nem akkor csak tiszteletről beszélhetünk, és nem példaképről. Az emberben megfogalmazódnak azok az értékek, amik számára sokat jelenthetnek, pl: minden vészen át való kitartás, becsület, az eszmeiséghez való hűség, bátorság, folyamatos önképzés. Ezen erényeket megtalálhatjuk bizonyos előttünk élt emberek életútjában, akik számunkra példaértékűek lehetnek, de én mindenképp az ifjakra bíznám, hogy kit választanak ki ezen erények alapján maguk számára! Ne az embert magát bálványozzátok, hanem értsétek meg, miért tette azt, amit tett, és ezen tulajdonságokkal párosuló szellemiség legyen vezetőtök! Ne ahhoz akarjatok hasonlatosakká válni, aki a koncerten a legtöbb sört issza, és a legtöbb embert képes fellökni a pogóban, vagy akinek a legnagyobb a szája! Legyenek inkább azon hősök mérvadóak számotokra, akiket mozgalmunk mártírokként tisztel! Mindenkinek megvan a saját feladata a mozgalmunkban, az amiben a legjobb! Képezd magad testileg, lelkileg és szellemileg, legyél a legjobb, emelkedj ki a tudásod és teljesítményed által a tömegből!

Folyamatos hanyatlást tapasztalhatunk a kultúra és a nemzeti örökségek terén. Véleményed szerint hogyan tudnánk minél szélesebb körben megismertetni, illetve megszerettetni a nemzeti örökségeket az alvó emberekkel?

Amiről az embereknek nincs információja, azt nem ismeri, így megkedvelni se tudja. Szerintem mostanában azért sokan felkarolták a magyarság történelmi hagyományának kutatását, megőrzését, rekonstrukcióját. Ezt jó irányvonalnak tartom, hiszen ha a régi tárgyakat, eszközöket, fegyvereket adunk valaki kezébe, avagy mutatunk be élőben, megfelelő múzeumpedagógia keretében, akkor már van az illetőnek személyes élménye a kor egy darabkájával kapcsolatban, ergo nem lesz érdeklődés hiányában, és talán meg is kedveli azt.

Mivel a Riadó! zenével is foglalkozik, jöjjön néhány zenei kérdés is. Szerte a világon és ezáltal már Magyarországon is számos műfajon belül propagálják a nemzetiszocializmust. Mi a véleményed arról, hogy ilyen színes lett a zenei paletta?

Mivel a NS zene nem egyenlő az RAC-al, ezért nagyon helyesnek tartom, hogy sokféle stílus megtalálható a zenei színterünkön. Minél szélesebb a zenei paletta, annál szélesebb körben terjedhet el az általunk propagált nézet, és így talán egyre több embernek adhatunk alternatívát a jelen világban. Nagyon örülök, hogy hazánkban is sokféle stílus megtalálható, és hogy jó az együttműködés a zenészek közt. Komoly feladatot vállal magára az, aki valamely hangszeren igyekszik minél jobban megtanulni, és minőségi zenével üzenetet közvetíteni, szórakoztatni a közönséget, az ilyen emberek megérdemlik a támogatást, hiszen korántsem költségmentes fenntartani egy hangszert, és a próbaterem, stúdiófelvétel, stb is komoly összegeket emészt fel éves szinten. Az újságban is igyekszünk bemutatkozási lehetőséget adni a fiatal zenekaroknak, hogy ezzel is segítsük őket. Fontos, hogy mind a koncertszervezők munkájukkal,

mind a koncertközönség a megjelenésével támogassa a zenekarokat, hogy továbbra is folytathassák a munkájukat!

Pár éve találkoztunk a hazai környezetben már 10 éve nem játszó A.C.T.U.S. koncerten. Azon személyek közt is akik a neo-folk, martial industrial, stb. vonalon mozognak sokan hirdetik a nemzetiszocializmust. Ők inkább az ideológiát vállalják fel a skinheadekel ellentétben. Sok országban a két „tábor" szorosan együtt is tud működni. Milyen javaslatod lenne arra, hogy a két említett „tábor" között hazánkban is egy jó munkakapcsolat alakuljon ki?

Elsősorban itt nem zenei, hanem mozgalmi, politikai együttműködésről beszélhetünk. Amint kialakul egy olyan jelenlegi szervezetek feletti szervező kör, amely érdemben képes a mozgalom érdekeit képviselni, akkor egy tárgyalóasztalhoz ülhetnének a felek. Ez az egyik lehetőség, a másik, hogy érdemesebb volna ismeretterjesztő kiadványok és hanganyagok segítségével megismertetni az NS fiatalság többségét eme zenei irányzattal és a hozzá kapcsolódó szubkultúrával, ami szerintem előnyére válhatna sokaknak! Csak javasolni tudom, hogy részt vegyenek a fiatalok egy-egy ilyen élményben, de csak akkor, ha kellő belső motivációt is éreznek iránta!

Magyarországon jelenleg virágzik a „nemzeti gondolkodás". Sorra nyílnak üzletek, jönnek létre koncertek, ahová ellátogat a „nemzeti harcosok" sokasága. Mi a véleményed erről?

Alapvetően jó dolognak tartom, hogy egyre többen csatlakoznak ehhez a körhöz is, amit jó kezdésnek tartok! Fontos, hogy a nemzettudat kialakuljon, hogy felismerjék az emberek, hogy hol van a helyük magyarként a világban. Sok embernek ad ez kapaszkodót, ismét hazafinak érezheti magát, 50 év kommunista elnyomás után. A patriotizmust és nacionalizmust értékelem, a sovinizmust viszont ellenzem, hiszen akkor semmivel sem jobbak, mint akik ellen küzdenek. Szerintem mivel divat és széles körben terjed a nemzeti gondolkozás, zene stb. ezért egyre többen csatlakoznak a mi sorainkhoz is, mivel idővel belátják, hogy ami a „nép-nemzeti" oldalról hiányzik, azt csak nálunk találhatják meg. Továbbá örülök annak is, hogy nálunk aktív ez a fajta vulgáris-szélsőjobb, hiszen nálunk legalább nem a szélsőbalosok azok, akik az utcákat uralják, hanem pont az ellentettjük! Ellenzem viszont az értelmetlen rombolást, hiszen az embereket meg kell nyerni az ügynek, nem pedig indokolatlan viselkedéssel azokat elriasztani! Ha harcol az ember, akkor ésszel tegye, tudja miért hullajtja vérét! Az, hogy erre a „növekvő vásárlói erőre" rátelepült a „kiszolgálói kör" nem tartom rossznak, hiszen így mi is több helyen tudjuk kiadványainkat, rendezvényeinket propagálni. Vannak viszont páran, akik csupán nyerészkedésből űzik ezt az „ipart", ami teljes mértékben megvetendő!

A sharp jelenség egyre nagyobb teret hódít hazánkban is. Mi a véleményed erről?

Szerintem ahogy minden nyugati hülyeségnek, ennek is be kellett folynia hazánkba, és azért nem áll olyan rosszul a szénánk, mint egyes nyugati országokban. Itthon egy rakás punk beállt sharpnak, mert a mondanivaló és a zene is hasonló, viszont az öltözködés divatosabb, így nem nézik őket csöveseknek. Meg is lehet figyelni, a hazai punk színtér létszáma igen erősen megcsappant. Szóval az ellenség a régi, a kinézet meg új. Addig lesznek jelen a hazai színtéren, amíg hagyjuk. Az sem megoldás, ha nem beszélünk róluk, de az sem, ha túl misztifikáljuk őket.

Milyen lehetőségek vannak az újság beszerzésére?

Budapesten, többek közt a Hunyadi nemzeti boltban szerezhető be a lap, támogatásért (Az APEH kedvéért: adományért) cserébe lehet hozzá jutni, valamint a mozgalmunk legtöbb rendezvényén megtalálható a lap! Úgy gondolom a terjesztéssel kapcsolatban nem lehet panasz, hiszen sokan segítenek, hogy az újság minél több kézbe eljusson! Köszönöm ezúton is a hathatós segítséget!

Barátoknak, ellenségeknek zárásként valami üzenet?

Köszönöm minden barátomnak, bajtársamnak az újság olvasóinak a sok támogatást, segítséget! Nélkületek nem létezhetne a lap! Köszönöm a Véres Kard újságnak a felkérést, és azt, hogy olyan kérdésekre válaszolhattam, amit magam is fontosnak tartok! 88!

MORVAMEZŐ

A sztyeppe utolsó győzelme a nyugat felett

Nos, hogy a háborús memorandumok se hiányozzanak jelen számunkból, érdemes megemlékeznünk egy olyan csatáról a régmúltból, amely 650 évre eldöntötte Közép-Európa sorsát és amelyben a magyarok, kunok, székelyek és szlovákok együtt harcoltak a Nyugat ellen, fölényes győzelmet aratva...
Maga a csata 1278 augusztus 26.-án zajlott le a Morva melletti Dürnkrut falunál, de az ellentétek ennél sokkal régebbiek voltak. Miután Batu kán seregei veszteséget szenvedtek Vencel király csapataitól, Vencel utódja Ottokár a kisebb német tartományokra is megpróbálta kiterjeszteni hatalmát ami már nem tetszett a német birodalmi gyűlésnek. Ezért 1273-ban úgy határoztak, hogy az egykori rablólovagot, Rudolfot választják meg német királlyá, és elvették Ottokártól a jogot, hogy az osztrák tartományok felett rendelkezhessen. Ottokár persze nem szívesen vette tudomásul a döntést, ezért Rudolf magyar és kun csapatok segítségével már 1276-ban támadást indított ellene, ami után Ottokárnak le kellett mondania Stájerország, Karinthia és a délszláv határvidék birtoklásáról.

De a cseh király visszavágásra készült, így jött el az 1278-as esztendő, amikoris Rudolf ismét segítséget kért Kun Lászlótól. A magyar király megkérdezte: miért is segítene? Rudolf írásban garantálta cserébe, hogy a győzelem után a határokat a cseh-morva területek és Magyarország között László szabhatja meg. László visszavágott: ő a határokat karddal jelöli ki, nem vesszővel! Hazaküldte a követeket mondván, hogy tanácskoznia kell az ország főembereivel, csak aztán válaszol. A magyar urak haboztak, még az egy fejedelembéliek sem voltak azonos véleményen. Borsa Lóránt erdélyi vajda a távolmaradást javasolta, Csák Máté az Ottokárral való szövetségre szavazott, Németújvári Henrik Rudolfra, az Ubul nemzetség szószólója, Ajtony viszont azt mondta: az igazi megoldás Ottokár és Rudolf egyidejű leverése volna. A döntő szó tehát a királyé volt, aki Rudolf mellé állt, mert ellenfele Ottokár jóval erősebb volt. A kabarok és kunok támogatták a döntést, László a magyar urakat azzal nyugtatta, hogy az ütközet idejére leteszi a koronát és mint a kunok vezére megy majd a csatába. E szavak után adta át Oldamur, a kunok vezetője, Attila kardját László királynak, mondván most már megilleti. László köszönete ekképpen szólt: "Ezt az ős Napisten és a Hadisten akarták így! "
A táltosok régi vallás szerint áldozatot mutattak be a Napistennek, kérve annak segítségét a győzelemhez. László anyja, a Budán élő Kun Erzsébet ezalatt követeket küldött keletre, a székelyekhez, besenyőkhöz hogy most jöjjenek harcba, mert itt az ideje a nyugati keresztény fertő szétverésének!
Morvamezőhöz végül nagy haddal érkezett László, Abák, Gutleledek, Ubulok, Borsák mind és velük az Aporok székelyei. Érdekes látványt nyújtott a székely és kun lovasság, hiszen ők sok száz éve nem is látták egymást, mégis viseletük, fegyverzetük szinte mindenben megegyezett csak egy szín különbözött: ami a kunok harci öltözékében fekete volt, az a székelyekében fehér. Rudolf nem hozott túl sok embert, kb. 6000 nehézlovast és 20000 kísérő fegyverest, ennél a kunok önmagukban többen voltak, de a magyarok lovasai és Csák Máté hornyákjai is kitettek ennyi embert. Ám Ottokár sem jött kis sereggel, a német választófejedelmek mind mellette szálltak harcba és a lengyel király is küldött csapatokat segítségül, gyalogosai majdnem ugyanakkora erőt képviseltek, mint a magyarok és kunok együtt. Ottokár seregei felsorakoztak és várták a parancsot, míg Oldamur kunjai hol innen, hol onnan csaptak le rájuk és nyilaztak le nem kevés számú ellenséget. Ottokár azonban megtiltotta az üldözésüket, hiszen ezt a harcmodort már ismerte, akikre viszont nem számított, az a felvidéki Csák Máté hornyákjai voltak, kik végül eldöntötték a csata végkimenetelét. A hornyák más néven hegyi embert jelent, magas, bozontos favágók voltak ők hosszú nyelű fejszékkel, akik tempós nyugalommal lépdeltek előre, mintha csak erdőt irtanának, úgy vágták rendre a cseh gyalogságot. Rendületlenül törtek előre, majd mikor felharsantak Csák Máté kürtjei szétugrottak és mögülük fergeteges rohammal tört elő a magyar nehézlovasság, őket követték a székelyek és kabarok könnyűlovasai. Meglepődtek a lengyel lovasok mert ezek

a magyar harcosok mást csináltak, mint amit megszoktak tőlük. A székelyek, kabarok nem döfésre használták a kopjájukat, hanem lóról dobták az ellenfél testébe, és míg a kunok némán harcoltak, ők „huj, huj ‚hajrá" csatakiáltással rohamoztak. És amikor a kopják elfogytak előkerültek a harci csákányok és a buzogányok, amellyel agyonütöttek embert és lovat egyaránt. Gyorsabbak, fordulékonyabbak voltak mint Milota nehézlovasai, így gyakran megkerülve őket hátulról is ütötték-vágták őket. Milota a lengyel fővezér maga is a székely lovasokkal vívott közelharcban esett el. Ekkor dőlt el a csata, a lengyelek visszavonulót fújtak, a két magyar szárny pedig együtt zúdult rá a német lovagokra. A mögöttük lévő százszokat, svábokat is lerohanták, menekült ki merre látott. A menekülők kivégzése a kun lovasság feladata volt, amit maradéktalanul teljesítettek is. Így ért véget a Morvamezei csata, amely után még sokáig harcolt együtt a magyar és a szlovák, legyen szó a Hegyaljai felkelésről vagy akár Rákóczi seregeiről, amelyben egész zászlóaljat tettek ki a híres hegyi emberek. A két nép összeugrasztása már habsburg „találmány" volt, és a két nép egymás elleni gyűlölete azóta sajnálatos méreteket öltött.

Petr „Sumec" Chytil
1980.10.02-2006.05.10.

Petr „Sumec" Chytil-t 2006. május 10.-én a JKG (Johnny Kentus Gang) - Hooligans Brno egyik tagját, rendőrök gyilkolták meg. Ez évben is erre a tragikus napra emlékezett meg a család társaságában 100 cseh és szlovák Bajtárs Brno-ban, akik a sírkerttől nem messze gyülekeztek. Majd közösen egy-egy fekete zászlóval elindult a menet Sumec sírjához, ahol mindenki tiszteletét tette egy-egy szál virággal, koszorúval és gyertyát gyújtottak emlékére. Ezután az emlékező tömeg végigvonult meggyilkolt Bajtársuk lakóhelyén és a rendőrség elé vonultak. A megemlékezés végig csendben zajlott le. A menetet végig figyelte a rendőrség és több balos média is jelen volt.

Nyugodj békében Bajtárs!

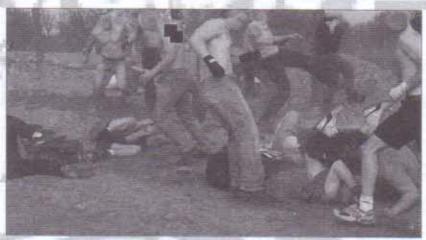

PC-Records

Üdvözöllek Yves! Vágjunk is bele a beszélgetésbe. Mi motivált a kiadó létrehozására és mikor történt ez?
Hello, először is köszönöm az érdeklődést irántam és a kiadóm iránt. Évek óta dolgozom a kiadóval. Az első kapcsolat még normális srácként volt, a régi tulajdonosnak dolgoztam, aki jó barátom volt. Három és fél éve már csak én csinálom.

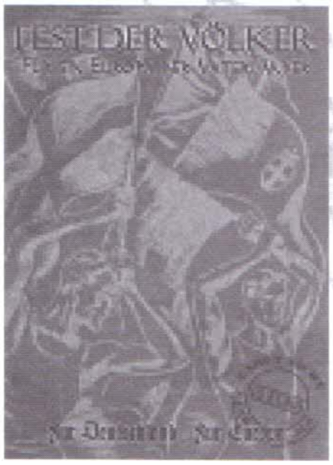

Megadta az engedélyt, hogy használhassam a nevet és szerinte is jó kezekben van a kiadó. Az motivált, hogy terjesszem a propagandát a zenén keresztül, támogassam a mozgalmat, a fiatal bandákat és hogy a kiadványaink minőségi színvonalát emelni tudjam.

Mennyire vagy elégedett a korai kiadványokkal és van-e esetleg olyan CD, aminek a kiadását megbántad azóta?
Szerintem igen. Én vagyok a legtermékenyebb kiadó a világon, haha. Erre sosem mertem volna gondolni korábban. Minden kiadványomat szeretem. A legtöbbel elégedett is vagyok, de úgy, mint a zenészek a felvételek után, mindig azt érzem, hogy jobban is megcsinálhattam volna, valamit itt is tudnék változtatni, valamit ott is.

Németországban nagyon szigorú törvényekkel próbálják elnyomni az NS-t. Mivel a kiadód nagy szerepet vállal a német mozgalomban, gondolom, hogy szem előtt tart a zog. Volt már rá példa, hogy valami miatt rád tudtak szállni?
Igen, sokszor. Tavaly több ezer Euro-t fizettem ügyvédeknek és bírósági ügyek miatt. Minden kiadványomat ellenőrzik a német hatóságok. 2007-ben négy házkutatás volt nálam, de eddig még semmi sem történt, mert tiszta vagyok. És ettől teljesen rosszul vannak, haha. A politikai aktivitásom is problémákat okoz. A telefonom lehallgatják, figyelik a bankszámlámat, kinyitják a leveleimet és így tovább… Ez a normális élet Németországban.

Sem a kiadványaid közt, sem a disztródban nem található NSBM hanghordozó. Ellenzed ezt a zenei megnyilatkoztatást vagy csak egyszerűen nem foglalkozol ezzel a scene-nel?
Nem, néhány banda tetszik. Nem sok, de néhány igen, természetesen. A legnagyobb problémát a szövegek jelentik, a legtöbb túl erőszakos, stb. Ez a fő probléma. Ha politikamentes Black Metal zenekar lemezét árulnám, ugyanazok a törvények lennének érvényesek rám, mint egy politikai CD esetében, mert ÉN, a náci árulom. Ezért nem tartok ilyesmit a boltomban. Sok boltban főleg csak NSBM van, vásároljanak ott a srácok.

Melyik az a kiadvány, amire a legbüszkébb vagy, hogy PC-records kiadványként jelent meg?
Hmm, nehéz megmondani. Tudod, 5 éve egy egyszerű Skinhead voltam, aki CD-ket vásárol, ma meg én vezetem a világ legnagyobb WP kiadóját. Őrült változás az életemben, haha… Szerintem a Bully Boys és a Stahlgewitter CD-kre vagyok a legbüszkébb. De én minden kiadványomat szeretem és minden CD, amit kiadtam, büszkévé tesz.

Magyarországon a metal/core scene-n belül sokan NS-ek. Németországban a metal/core scene-n belül vannak, akik szimpátiát viselnek az eszménkkel?
A Hatecore nálunk minden nappal erősebb. Főleg Közép-Németország térségében. Sok srác hallgat most metal-core-t, mint a Cannibal, stb… De én nem szeretem annyira, nem a kedvenceim. Én inkább az oldschool témákat szeretem. Sok jó banda játszik most HC-t, biztos ismered a Moshpit, Brainwash, Path of Resistance, Painfull Awakening, Daily Broken Deam, Downfall bandákat és a többit. Az a gond, ha el is érünk pár új embert a Fehér Üzenettel, másfelől mi is átvesszük annak a színtérnek a sok szarságát a mi színterünkbe. Sokat olvashatsz erről az interneten. Azt mondják az emberek, hogy jók a drogok, mert semmivel sem rosszabbak az alkoholnál. Az emberek a koncerteken balosnak néznek ki, antifa bulikat támogatnak, a HC dolog miatt… ez nagyon rossz. Sok embert ismerek, akik így gondolkoznak és emiatt nem járnak koncertekre. Antifa- fesztiválon érzik magukat, mikor az emberekre néznek. De ezek a HC srácok is azt mondják, hogy "Fuck the commerce" és csak letöltik a zenéket. Tehát a HC dolognak is két oldala van.

Milyen zenekarokat favorizálsz? Az old-school OI! zene vagy az új keletű NSHC áll hozzád közelebb?
Mindent meghallgatok! A balladáktól kezdve, a Punk-on, Oi!-on, metal-on át a HC-ig, abszolút mindent. De elsősorban politizáló zenét.

Esetleg te is tagja vagy valamelyik zenekarnak, vagy csak a kiadón keresztül hirdeted az igét?
Haha, NEM. Megmutathatom, hogy éneklek… HORROR!! Haha

A PC-records újabb kiadványain bojkottálod a V7 –Versand, H8Store, Totenkopfversand kiadókat. Mi ennek az oka?

Ez egy olyan dolog, ami túl későn jött. Sokan beszéltek erről, de a kiadók túl erősek voltak és sok pénzük volt. És amellett, hogy vannak nézeteid, pénz is kell ahhoz, hogy kiadót működtess.

V7: A srácnak semi köze nem volt a színtérhez, ez a fő ok a számomra. Emellett sok zenekart átvert. Egyre nagyobb és nagyobb lett, a pénz, ami bejött, egyenesen a zsebébe ment, semmit sem forgatott vissza. Ráadásul olyan CD-ket árult, amiket én és a legtöbb kiadó nem árulhatna soha, ha nem akarunk igazán nagy problémát. Tőle nem volt nehéz BED, Final War, Chaos 88, Platoon 14, B&H CD-ket venni... nagyon furcsa dolog és számomra ez túl sok. Minden kiadó, akiket ismerek, ezért börtönbe kerülne.

H8store: Ugyanaz, mint a V7, bár Harry a színtérről jött. De elment a rendőrségre és beszélt egy srácról, és ez a srác most börtönben van 3 évig. Tehát ő nem más, mint egy áruló.

A bandája is egy őrült csoport volt, bárkit összevertek ok nélkül... Mikor feladta és eladta minden cuccát a Totenkopfnak, azt mondta, hogy ő még mindig NS, de azért adja el, mert gondjai akadtak a törvénnyel (haha!!) és most a motorosokkal üzletel és kurvákat futtat!!!! Nagyon-nagyon NS, nem? Amit a pénzből csinált, azt mind a színtérről szerezte. Sok projectet ismerek, ahova jobban kellene a pénz...!

Totenkopf: Ugyanaz, mint a H8Store. Emellett még C18 idióta is... Hivatalosan támogat egy betiltott szervezetet, mint a B&H és nincs belőle problémája. Furcsa dolog, mint a H8Store-ral. És emellett a H8Store, a Totenkopf és a V7 túl sok furcsa dolgot csinál.

A legtöbb német kiadó ugyanígy gondolkodik, ezért kezdtük a bojkottot. Remélem a Magyar kiadók ugyanígy tesznek majd. Azokat a kiadókat támogassátok, akik a színteret támogatják!

Melyek azok a kiadók, akikkel baráti vagy akár munkakapcsolatot tartasz fent?

Minden kiadóval szinte, az egész világon!

Az NPD-hez elég közel állsz. Kérlek, mutasd be az olvasóknak az NPD szerepét a német politikában!

Ez egy nagy párt, 7000 taggal. Sok bolond van a soraikban, de leginkább jó emberek a tagjai. Sok parlamentben ott vannak és főleg jó munkát végeznek. A legnagyobb parlamentben, itt Sachsenben, minden más párt bojkottálja őket. Jó politikát végeznek, de ha van egy ötletük, a többi párt nemet mond rá... másnap elfogadják ugyanazt a saját nevükben, haha... és mindenki azt mondja, hogy jó ötlet. De egyre zűrzavarosabb minden Németországban, valami el fog kezdődni hamarosan... meglátjuk és várunk erre. Jó viszonyban vagyok minden párttal, akik tettek valamit az ügyért. Csináltam már pár akciót az NPD-vel és még fogok is a jövőben...Remélem, hogy elérjük az embereket és megváltoztathatjuk a gondolkodásmódjukat.

Az átlagemberek mennyire maradtak meg nálatok jó hazafinak és kb. mennyi azok száma akiken fogott az agymosás?

Hazafiak igen, de semmi több. Mindenki emlékezteti őket az NS időkre, ezért nagy agymosáson estek át az évek során. De ahogy már az NPD-s válaszomban írtam... az emberek elkezdték felfogni, hogy valami nem stimmel itt, és elkezdtek gondolkodni. Hogy mi lesz a vége, nem tudom, de remélem egy nagyszerű kor vár ránk.

Hogyan vélekedik a német mozgalom a posztkommunista országokban megjelent NS mozgalomról, illetve ezen országok lakosságáról? Személyes véleményed ugyanerről?

Ez nagyon tetszik nekem és sok barátom van arrafele. Van aki sovinisztaként fogja fel, van, akinek tetszik ez.

Polaken Tango? Mi a véleményed erről a szerzeményről és magáról a német-lengyel ellentétről?

Nincs bajom a lengyelekkel. Szerintem más dolgokra kéne koncentrálnunk, mint erre a dologra. Ugyanez áll a románokra és a ti nemzetetekre, az oroszokra és a finnekre, az olaszokra és az osztrákokra, a németekre és a franciákra. Az Európai Birodalom új hajnalára kell várnunk!

Mi a véleményed a színtér "liberalizálódásáról"? Hogy értékeled azt, hogy a "régivágású" bőrfejű kinézet kezd kiveszni a mozgalomból és elindult az NSHC és az NSBM szubkultúra is nálatok?

Ugyanaz, mint a HC-kérdésnél. Ez egy olyan dolog, ami nem tetszik. Néhány fiatal gondolkodásmódjától rosszul vagyok.

Mi a helyzet a német Blood and Honour-al?

Be van tiltva!

Németországban milyen kapcsolat áll fenn a Blood and Honour és a Combat 18 között?

Néhányan azt hiszik magukról, hogy ők a C18 vagy a B&H, de inkább nem kommentálnám őket.

"Mi ilyennek születtünk, szabadnak és nagynak, őseink teremtettek, „pogánynak" és vadnak."

VÉRES KARD

Mi az, amit tudsz a magyar mozgalomról?
Nagyszerű színtér. Először 1998-ban voltam Magyarországon és igazán szeretem a szín-tereteket. Nagyszerű zenekarokkal és nagyszerű emberekkel találkoztam és néhányukkal igen jó barátok lettünk az évek során.
A német NS mozgalmat hogyan ítéled meg?
Nagyobb és nagyobb lesz... csak várjuk a durranást!
Milyen kiadványokat várhatunk tőled a jövőben?
Most még nem mondanék semmit. Sok német kiadványt, néhány fiatal német banda demo CD-jét és néhány jó nemzetközi CD-t tervezek. Nézzetek körül a pc-records.com-on és írjatok, ha érdekel valami!
Üdvözlet, üzenet a Barátoknak, ellenségeknek?
Köszönöm az érdeklődést és üdvözlöm a Magyar népet. Őrizzétek a hitet a fajért és nemzetért! 88! az újság minden olvasójának és az ősrégi Magyar barátaimnak Gergőnek és Zolinak és a félig Magyar (vagy menedékkereső? Haha) Swinynek és természetesen Eleknek és neked Attila! Folytassátok a jó munkát!

PC-RECORDS

Vitéz gróf szentegyedi és czegei Wass Albert

Válaszút 1908.01.08-Astor(USA) 1998.02.17

Wass Albert pályáját, miként oly sok sorstársa életét, erőszakosan osztották két részre a második világháború végének eseményei: a menekülés, majd az emigráció. Erdélyi mágnáscsaládból származott, elődeinek nagy szerep jutott Erdély történetében. A Kolozsvár és Marosvásárhely között elterülő Mezőség szülötte volt. Válaszúton látta meg a napvilágot, s igazából egész élete során, a száműzetésben is, ennek az elhagyatott, szegénységbe merült tájnak a krónikása maradt. Tanulmányait a nagy múltú kolozsvári Farkas utcai Református Kollégiumban kezdte. Kiváló nevelésben részesült itt, és egy egész életre szóló értékrenddel vértezte fel magát. Ezt követően gazdasági tanulmányokat folytatott a Magyaróvári, majd a Debreceni Gazdasági Akadémián. Majd Németországban és a Sorbonne-on tanult. Megszerzett, elismert tudása révén 1944-ben az újra magyarrá vált kolozsvári egyetem díszdoktorává avatják.
Tanulmányai végeztével visszatért családi birtokára, s gazdálkodni kezdett. A gazdálkodásról azonban minduntalan az irodalmi pálya ragadta el. Ifjú íróként az Erdélyi Fiatalok mozgalmában keresett társakat, ennek a mozgalomnak az erős közéleti érdeklődése, nemzeti felelősségtudata őt is magával ragadta. Meggyőződése szerint az erdélyi birtokos rétegnek – az úgynevezett „történelmi osztály" leszármazottainak – az erdélyi magyar nép oldalán kell elkötelezett szerepet vállalnia. Kivált a kisebbségi sorsban, amelynek az erdélyi magyarságra nehezedő terheit mint író és mint közéleti férfi Wass Albert fokozottabban élte át. Meggyőződése volt, hogy az erdélyi magyarság lassanként fel fog morzsolódni a bukaresti uralom nyomása alatt. Ezért is fogadta lelkendező örömmel az 1940-es nagyhatalmi döntést, amely Erdély északi és keleti részét visszajuttatta Magyarországnak, és fogadta örömmel a Honvédség bevonulását. Erről Jönnek! című riportkönyvében adott számot, ez azóta több új kiadásban is az olvasók elé került. Első verseskötetei révén Wass Albert tagja lett a helikoni írók társaságának. A Baumgarten-díj csak egyike volt azon szakmai és társadalmi elismeréseknek, amelyekben részesült. 1942-ben Klebelsberg-díjat, 1944-ben pedig Zrínyi irodalmi díjat nyert. 1939-ben tagja lett az Erdélyi Irodalmi Társaságnak és a Kisfaludy Társaságnak, végül pedig 1944-ben a Magyar

ratában a következőket tartalmazza:
„A Gróf Czegei Wass Albert Alapítvány pénzalapja segítséget szándékozik nyújtani minden olyan személynek, szervezetnek, amely tevékenységével az összmagyarság kultúráját szolgálja. Az alapítvány célja az, hogy az óhazában, kisebbségben és a világban szétszórattatásban élő magyarságot a szellem erejével összetartsa."
Ezen alapítványa a mai napig igyekszik gondoskodni – az alapító okirat szellemében – a vállalt célkitűzések megvalósításáról. Wass Albert 1998-ban hunyt el máig tisztázatlan körülmények között,a Történelmi Vitézi Rend főkapitánya 2007 évben hazafias munkássága elismeréseként poszthumusz vitézzé avatta.

Szent Anna-tó Legendája

Réges-régen élt ezen a vidéken két gazdag ember. Testvérek voltak, de folyton civakodtak egymással. Az egyiknek a Büdöskőn volt a vára, a másiknak pedig azon a helyen, ahol ma a Szent Anna-tó látható. Egyszer egy idegen úr utazott át a vidéken gyönyörű négy lovas hintaján, és megszállt pihenni Büdösvár uránál. Annak módfelett megtetszet az idegen hintaja, főként a lovai, s el is határozta, hogy bármi áron megszerzi a lovas hintót. Mivel a titokzatos idegen nem is akart hallani a vásárról, a gonosz várúr elhatározta, hogy elcsalja tőle a hintót. Kockázni kezdtek, s a várúr addig alattomoskodott, csalt, hogy elnyerte az idegen fogatát. Amint tervét megvalósította, máris áthajtatott bátyjához kérkedni, hadd egye a másikat az irigység. Meg is jegyezte, foghegyről: nem hiszi, hogy báty- ja valaha is ilyen szép fogatra szert tudna ten- ni. Ez több volt, amit a fivér büszkesége elbírt! Azon nyomban fogadást ajánlott: egy napon belül szebb fogattal áll elő! A tét hatalmas volt: a vár és a hozzá tartozó birtokok. Öccse maga biztosan állta a fogadást, és gőgösen elhajtatott. Elvakult bátyja ördögi tervet agyalt ki: össze- szedte a vár jobbágyai közül a nyolc legszebb hajadont, s azokat fogatta be hintajába. Felpattant a bakra, s mivel a törékeny vállú leányok nem bírták megmozdítani a nehéz hintót, mérgesen közéjük csapott. Éppen a legszebbiket találta el. Anna feljajdult és átkot szórt a vár kegyetlen urára. Iszonyú dörgés, földindulás közepette a vár azonnyomban elsüllyedt urával együtt, helyén pedig egy szép tó keletkezett. A szüzek nefelejcsekké változtak, a gonosz várúr pedig rút vízi sárkánnyá. Anna pedig a tó védőszentjévé lett, és imája elpusztította a vizet háborgató hatalmas szörnyet.

Más hagyományok szerint a szüzek hattyúvá változtak, és miután kiúsztak a partra, lerázták magukról a vizet és visszaváltoztak szépséges lányokká. A lányok hazamentek, csak Anna maradt ott örökre, de minden holdvilágos éjszaka kijön a tóból, arcát a Hold felé tartva fohászt mond, majd újra eltűnik. *„A Szent Anna-tónak nincs fenékje, esszeköttetésbe áll az ócejánna, mikó az óceján erőst hullámzik, a tón es nagy hullámok jőnek. Ilyen tók még vannak a Kárpátokba, ezeknek aszongyák, hogy tengerszem."*

Tudományos Akadémia is tagjai sorába választotta. A Baumgarten-díj következményei kézzelfoghatóak voltak. Míg korábbi művei szűkebb hazájában, Kolozsvárott és Marosvásárhelyen láttak napvilágot, ezek után már a budapesti Révai Kiadó is szinte évenként adta ki egyaránt irodalmi sikereket hozó regényeit. A budapesti Nemzeti Színház darabot kért tőle. Ez meg is született, ám az 1944 karácsonyára kitűzött Tavaszi szél című színművének bemutatóját az ostrom elsodorta.

1943-ban került ki a keleti frontra zászlósi rangban, ahonnan 1944 hideg februárjában I. és II. osztályú német Vaskereszttel érkezett haza. Utóbbi kitüntetését akkor kapta, mikor a németek egyik belvízi uszályhajóját egy partizánmerénylet től megmentette, és egy lefülelt orosz révén az egész partizánbandát felgöngyölítette. Hazakerülése után szülőföldjén vette fel harcot a román és az orosz katonák ellen. A szovjet előrenyomulás következtében a hazától, a szülőföldtől való kényszerű elválás utolsó pillanataira a következőképpen emlékezett vissza az író:

„Az orosz tankok ott dübörögtek már a feleki úton, zúdult a halál Kolozsvárra. (...) Az utcák üresek voltak, halálosan üresek, mint éjfélkor a temetők. A Mátyás szobor megett ott állt komoran, gyönyörű szépen a Szent Mihály templom, s szemben vele a Bánffy palota, mellette mindjárt az apácák gondozásában levő Központi Szálló és Étterem előtt két szürke apáca térdelt a szennyes járdán imára tett kezekkel, s néztek fel a templom tetején csillogó aranykeresztre némán, mozdulatlanul.Abban a pillanatban éreztem, tudtam, hogy az a világ, az én világom, amiben felnőttem, menthetetlenül összedűlt, elpusztult, befejeződött."

Kolozsvárról távozva egységeivel a Szilágyságon át Szatmárig harcolt, majd a Tisza-vonalnál Fónagy vezérkari ezredes mellett, mint annak segédtisztje igyekezett az orosz előrenyomulás megállításában szerepet vállalni. Harca egészen addig tartott, amíg 1945 húsvétján Sopronnál el nem hagyta Magyarországot.

Ettől kezdve, ami életében meghatározó és kitörölhetetlen érték volt – a szülőföld, a táj, a nyelv, az emberek, a hazai levegő, az otthoni gondok és gondolatok – műveiben éltek tovább ugyanolyan vagy még határozottabb formában. Egyszerűen nem tudott és nem is akart másról írni, mint Erdélyről. Minden regénye, novellája, azoknak minden egyes mondata Erdélyről szól, Erdélyről mesél, Erdéllyel kapcsolatos. Életművének meghatározó része az Egyesült Államokbeli emigrációjában született. Elbeszélés-, és verseskötetek, regények és dokumentumértékű életrajzi vallomások. És nem is csupán a magyar irodalom legnagyobbjai közé sorolható műveivel mentette a magyar szót és magyar lelkiséget, hanem hatalmas irodalomszervező igyekezetével és vagyonával is. Ő alapította meg az egykori Erdélyi Szépmíves Céh mintájára, 1962-ben az Amerikai Magyar Szépmíves Céhet (American Hungarian Literary Guide), mely szervezet taglétszáma hat-nyolcszáz fő között váltakozott.

Wass Albert saját kiadóvállalatot is alapított Danubian Press néven, amely nem csak könyveket, hanem az Amerikai Magyar Szépmíves Céh által kiadott angol nyelvű folyóiratokat is megjelentetett. Az Erdély és kérdéskörével foglalkozó Transylvanian Quarterly, majd a magyarság általános problémáit felvállaló Hungarian Quarterly című negyedéves folyóiratok hosszú távú kiadását az előfizetők alacsony száma lehetetlenítette el. Utolsó kísérlete 1988-ban kezdődött, a Central European Forum című periodika megalapításával, azonban ez a kezdeményezése is az érdektelenség és támogatás hiánya miatt szintén meghiúsult. Tevékenysége azonban mégsem volt hiábavaló. Összesen tizenkilenc magyar és negyvenhárom angol nyelvű, leginkább ismeretterjesztő témájú könyvet – és a fentebb említett három – folyóiratot adtak ki, melyek tiszteletpéldányait díjtalanul küldték el a jelentősebb amerikai középiskolai és egyetemi könyvtárak számára. Ezen tevékenységéért a románok 1979 őszén hírlapi hajszát indítottak ellene, lejáratására törekedve, majd mint háborús bűnöst Románia hivatalosan kérte kiadatását, melyet az Amerikai Egyesült Államok természetesen elutasított. Saját elmondása, és közvetlen környezetének vallomása szerint még a hetvenes években is több merényletet kíséreltek meg ellene a Securitate ügynökei, akiknek a fegyvereiből származó golyónyomokat Wass Albert még a vele készült, 1996-ban forgatott riportfilm során is meg tudta mutatni. E merénylet két elkövetőjét az amerikai rendőrség el is fogta, de mivel román diplomata-útlevéllel rendelkeztek, elengedte őket.

Utolsó társadalmi kísérlete a nevét viselő Gróf Czegei Wass Albert Alapítvány megalapítása volt, amely alapító oki-

Bátrak Vére

Üdvözöllek Barátom! Kissé elhúzódott ezen riport megszületése, de talán az idő még javunkat is szolgálta, és még több fejleményről tudunk így beszámolni a zenekart illetően. Vágjunk is a közepébe, elég sok tervet felvázoltál mikor legutóbb beszéltünk, ebből mit sikerült azóta megvalósítani? Hogy áll például a bemutatkozó albumotok megjelentetése?

Mindenekelőtt szeretném megköszönni a Véres Kard szerkesztőségének, hogy lehetőséget teremtett a bemutatkozásra. Valóban nagyon sok tervet dédelgettünk, de sajnos tagproblémák miatt ezekről átmenetileg le kellett mondanunk. Természetesen a saját magunkkal szemben támasztott elvárások nem változtak. Legfőbb célunk, hogy minél hamarabb rögzítsük bemutatkozó albumunkat, melynek megjelenése igazán időszerű lenne. Annál is inkább, mert lassan már két albumra való nótát alkottunk meg. A stúdiómunkálatokat szerettük volna még januárban elkezdeni, de sajnos anyagi okok miatt ismét el kellett halasztanunk. A realitások talaján maradva azt tudom ígérni, hogy 2008-ban megjelenik az album.

Említetted, hogy nagyot léptetek előre mind zenei, mind az ének terén az '56-os emlék CD-n szereplő nótátokhoz képest, mégis mire számíthatunk majd tőletek, hogyan jellemeznéd az első munkátokat?

Örülök, hogy szóbahoztad az '56-os válogatáslemezt. Az albumon hallható produkciónkkal kapcsolatban nagyon ellentmondásos visszajelzéseket kaptunk. A legtöbb embernek nem tetszett a 'Három diák' (egyébként nekem sem). Szinte mindenki az énekhanggal volt elégedetlen, ami alapvetően érthető. Azonban – mindenféle mentegetőzés nélkül – feltétlenül meg kell említenem, hogy a leányzónak rettentően kevés ideje volt a felkészülésre és rögtön a mélyvízbe lett dobva. Egyébként pedig szép és képzett hangja van, de ehhez a stílushoz sajnos nem passzolt. Ha jellemeznem kellene eddigi munkásságunkat, akkor azt mondanám, hogy sok-sok zenei irányzatból vettünk egy csipetnyit, beledobtuk egy üstbe és jól összekevertük. Zenénkben leginkább a metál stílus dominál, de azért felfedezhetők benne hardcore, és klasszikus skinhead motívumok is.

Elég nagy nevek kerültek szóba a hatásaitokat illetően (BFG, Blue Eyed Devils, stb), mégis melyik legendás csapat lenne az, aki a szívetekhez, stílusotokhoz leginkább közel áll?

Egyértelműen a BFG-t kell az első helyen említenem. Az Ő alkotásaik példaértékűek számunkra. Egy olyan zenei irányvonalat indítottak el mozgalmunkban, amelyben úttörők voltak és azóta sem találtak trónkövetelőkre. A zenéjük erővel és érzelmekkel teli. Ha feldübörög egy BFG riff, nem bírok magammal... Másodikként hazánk büszkeségét, a legendás Valhallát említeném. Az ő zenéjük röviden és tömören: ellentmondást nem tűrő, lehengerlő stílusú, hatalmas slágerekkel. Természetesen rengeteg bandát lehetne felsorolni, akik meghatározták zenei beállítottságunkat. A teljesség igénye nélkül: Nordic Thunder, Blue Eyed Devils, Before God, Centurion, Slayer, stb.

A gitártémáidat ismerve nem lehet kétséges, hogy egy friss, új íz érkezett veletek a hazai skinhead szintérre, te hogyan látod a mostanában alakult bandákat, kit tartasz egyéniségnek ezek közül, akik előtt esetleg még nagy jövő állhat? (már ha úgy látod, hogy van ilyen...)

Szerencsére mostanában egyre-másra alakulnak a zenekarok, és ez azt jelenti, hogy erősödünk és a fiatalok egyre aktívabbak. Személy szerint én a Tar Had és a Pushing Onwards zenekarokat emelném ki. Úgy gondolom, hogy ez a két banda nagy jövő előtt áll, és nemzetközi elismertséget is kivívhat magának. Ezúton ragadnám meg az alkalmat, hogy üdvözletemet küldjem Tominak és Helmutnak!

Ugorjunk egy nagyot az időben és tereljük egy kicsit személyesebb vonalra a beszélgetést. Tartod még a kapcsolatot (rajtam kívül) a régi Hunyadi Skins-es Bajtársakkal? Én nagy ritkán találkozom velük, de ez a találkozás mindig örömteli, tény, hogy nagyszerű idők voltak azok.

Sajnos az életünk úgy alakult, hogy távol kerültünk egymástól és nagyon ritkán találkozunk, de természetesen a barátságunk megmaradt. Ha lehetőségünk adódik, mindig összejövünk valahol és felelevenítjük a régi szép időket. Örökre összeköt minket a közös múlt és az eszmeiség. Tényleg nagyszerű idők voltak, amit soha nem fogok elfelejteni. Üdvözlet Popinak, Szemánnak és a csegei bajtársaknak! Hail Hunyadi Skins!

Az viszont rendkívül bosszantó, hogy szülővárosotok ma a sharp mozgalom egyik fellegvára, zenekarral, fesztivállal, törzshellyel. Emlékszem nálatok mindig is virágzott a punk mozgalom, elképzelhető, hogy ez a csürhe

az egykori söpredék utódlása vagy egyszerűen az a magyarázat, hogy mivel megszűnt az erős NS bázis, vélhetően teret kapott néhány tudatlan álskinhead és megalkották ezt a vérlázító ökörséget?

Érdekes ez a dolog, mert amikor ritkán a szülővárosomban járok, sosem találkozom ezekkel a műskinheadekkel. Amennyire tudom a korábbi punk társaság váltott divatirányzatot, hozzájuk csapódott néhány fiatal paprikajancsi és ezt a sharp-nak nevezett baromságot választották hivatásul, egészen addig, amíg nem jön egy sokkal divatosabb irányzat. Azzal azonban vitatkoznék, hogy virágzott a punk mozgalom. Tény, hogy sokan voltak, de jómodorra lettek szoktatva ☺. GOOD NIGHT LEFT SIDE!!!

Egyáltalán ki ez az Alga és a többi seggfej? Én nem emlékszem rájuk, csak egy egységes és életerős skinhead társaságra.

Erre a kérdésedre nem tudok válaszolni… Fogalmam sincs, hogy ki lehet…

Nos, térjünk vissza a zenei vonalhoz és hozzátok. Elkerülhetetlen a kérdés, mi inspirált titeket a Bátrak Vére megalakításához? Egyszerű project-nek indult, vagy a kezdetektől zenekarban gondolkodtatok?

A Bátrak Vére pusztán projectnek indult. 2006-ban kaptam egy felkérést, hogy az '56-os emlékalbumra (Hősök vére) írjak egy számot. A szöveg már adott volt, a Három diák című versre kellett komponálnom valamit. A stúdiózás után úgy gondoltuk, hogy ebben a zenekarban komoly lehetőségek rejlenek, és mivel mind zeneileg, mind tartalmilag rengeteg mondanivalónk maradt, arra az elhatározásra jutottunk, hogy folytatjuk tovább a megkezdett munkát.

Anélkül, hogy firtatnám a tagságot, a jelenlegi felállás hosszútávra tervez? Várhatunk tőletek további albumokat, koncerteket?

Mindenképp hosszútávra tervezünk, és természetesen szeretnénk a későbbiekben is albumokat megjelentetni. Az pedig nem is kérdéses, hogy sok-sok koncerten szeretnénk fellépni, hiszen ez minden valamirevaló zenekar álma.

Apropó, koncert. Sajnos lemaradtam az első bulitokról, említetted hogy jók voltak a visszajelzések, de ti hogyan láttátok a debütálást belső szemmel?

Felemás érzésekkel jöttünk le a színpadról a bemutatkozó koncertünk után. Ezen a bulin kijöttek azok a dolgok, amik az összeszokottság hiányát tükrözték. De sokat tanultunk abból a fellépésből és a jövőben nem követjük el azokat a hibákat. Mindenesetre azért nagyon köszönjük a biztatást azoknak, akik az első sorokban csápoltak, nagyon jó érzés volt.

Külföldön egyre több énekesnős csapat működik, de itthon ez még kuriózumnak számít, nem tartottatok a kihívástól, hogy esetleg nehezebb lesz így megkedveltetni a zenéteket?

Bevallom, tartottunk tőle, hogy milyen lesz a fogadtatás, és a félelmünk be is igazolódott. Ugyan kaptunk pozitív kritikákat is, de ezek elenyésző kisebbségben voltak a negatívakkal szemben. A legtöbb vélemény szerint a zenénkhez nem illik a női ének.

Nekem személy szerint kedvenceim ezek a csajszis bandák, a Symphony Of Sorrow, a Hel, a Cryptic Might vagy legújabban a zseniális Asynja, nektek is bejön ez a vonal, vagy csak egyszerűen úgy alakult, hogy lesz egy női énekesetek is?

Alapvetően az volt az elképzelés, hogy női énekkel dolgozunk. Később volt egy olyan ötlet, hogy két énekessel (férfi-női) nyomulunk tovább. Most ott tartunk, hogy csak férfiének lesz. Be kellett látnunk, hogy mivel erőteljes zenét játszunk, ezért nem elég csak a szép hang, erőteljesnek is kell lennie. Sajnos olyan énekesnőt pedig ez idáig nem sikerült találnunk, aki mindkét elvárásnak megfelel, nem is beszélve az eszmei elvárásokról.

Beszéljünk talán néhány szót a szövegekről is, milyen témákkal foglalkoztok a dalaitokban?

Szövegeinkben az életünk tükröződik. Némelyikben társadalmi, politikai problémákra világítunk rá, másokban a világot elnyomó hatalmat kritizáljuk, de megfogalmazunk történelmi és mitológiai tartalmakat is. Összegezve minden olyan témakört megpendítünk, ami számunkra fontos és úgy gondoljuk, hogy mások számára is tanulsággal szolgálhatnak.

Alapvetően fontosnak tartom a politizálást, a társadalmi problémák boncolgatását egy gondolkodó, igazlátó zenekar életében, de mennyire vagytok otthon az őstörténeti, mitológiai témákban?

Természetesen minket is nagyon érdekelnek az őstörténeti, mitológiai dolgok, ezért igyekszünk minél több ezekkel kapcsolatos információt, tudást összegyűjteni. Én személy szerint lenyűgözőnek tartom őseink életét. Nagyszerűségük a lelki tisztaságban és az egyszerűségben rejlett. Sajnos mára már elvesztettük ezeket az értékeket.

Ha már az őstörténelemnél tartunk, megkérdezem hogyan vélekedtek a mai vallásokról? Van köztetek esetleg olyan egyén, aki az ősmagyar pogány hitvilág híve? Természetesen ezt bármiféle részrehajlás nélkül kérdezem, bár a Véres Kard ezt az ember és természetközpontú hitvilágot vallja magáénak, egyenlő felekként tekintünk minden Bajtársunkra, legyen az keresztény, pogány vagy ateista. Nem tartjuk elfogadhatónak

a mozgalmunk vallások alapján történő felosztását! Mi egyfajta irányt mutatunk, de nem sulykoljuk annak követését. Tehát?

Nagyon komplex ez a kérdés, és igen nehéz úgy beszélni róla, hogy ne kavarjon indulatokat. A huszadik század végének eltorzult világában alapított álvallásokról, (mint például a szcientológia) szót sem ejtenék, mert nem tartom őket vallásnak, és mindannyian tudjuk, hogy kik állnak a hátterében. A kereszténység sem olyan már, mint amilyen évszázadokkal ezelőtt volt, elveszítette következetességét és hitelességét is. Hogy csak az egyik legkirívóbb példát említsem: toleráns a homoszexualitással szemben (az USA-ban és Hollandiában már felszentelt!!! homokos papok is működnek), ami a természet és az ember ellen való súlyos vétség. Ugyanakkor azt is meg kell említenem, hogy csak tisztelettel és megbecsüléssel tudok gondolni azokra az igazi keresztény mártírokra, akik életüket adták a meggyőződésükért, és akiknek a nevét a történelemhamisítók méltatlanul bemocskolták. Én magam szimpatizálok az ősmagyar pogány hitvilággal. Természetesen mi sem tartjuk elfogadhatónak, hogy vallási viták osszák meg a mozgalmunkat.

Mozgalmunk rengeteget tisztult, alakult az elmúlt években, de az még mindig sajnálatos tény, hogy az olvasást, a szellemi képzést sokan elhanyagolják, fölösleges nyűgnek tartják. Én azt vallom, hogy ésszel kell először győznünk, aztán ahol semmit nem ér a szép szó ott jöhet a nyers erő. Lapunk választott küldetése az olvasásra, tanulásra való buzdítás, némi könyvajánlóval segítenétek ti is a munkánkat?

Maximálisan egyetértek veled. Sajnos műveltség terén igen nagy hátrányt kell leküzdenünk. Úgy gondolom, hogy ezt mindenkinek önmagában kell letisztáznia. Ha valaki nem érzi a késztetést magában arra, hogy megismerje az őt körülvevő világot - minden aljasságával és szépségével együtt -, a múltját, a lehetőségeit, akkor az a halálos ítéletét írja alá, és fegyver nélkül, feltartott kézzel megy a háborúba. Néhány könyv a teljesség igénye nélkül, amit bátran ajánlok minden érdeklődőnek: Marschalkó Lajos: Világhódítók, Fiala Ferenc – Marschalkó Lajos: Vádló bitófák, David C. Korten: Tőkés társaságok világuralma, Wass Albert: Elvásik a verescsillag, Bary József: A tiszaeszlári bűnper, Kosaras Péter Ákos: Magyarok a Waffen SS kötelékében, Gottfried Feder: Az N.S.D.A.P. programja (ellenjegyezte:A.H.)

Az olvasás mellett persze elengedhetetlen a fizikai önképzés is, mi megrögzött túrázók vagyunk, ti hogyan álltok ezzel a dologgal? Ha esetleg szoktatok túrázni melyik a kedvenc vidéketek?

Mi is nagyon szeretjük járni a természetet. Ilyenkor picit el tudunk szakadni a rohanó világtól. Én a Tisza szerelmese vagyok. Ha időnk engedi, elutazunk a Tisza partjára, csónakba vagy kenuba vágjuk magunkat és élvezzük a nyugalmat és gyönyörködünk a természetben.

Az elmúlt években a Véres Kard sokat dolgozott a erdélyi székelyek és anyaországi magyarok Testvéri kapcsolatának szorosabbra fűzésén, ti jártatok már Székelyföldön? Ha igen merre?

Mindannyian jártunk már Erdélyben. Én egy alkalommal töltöttem el egy hosszú hétvégét Zilahon hatalmas vendégszeretetben. Felejthetetlen élmény volt.

Náluk máig példaértékű az összefogás és az egymás segítése, míg nálunk mindig jelen volt a megosztottság országon és mozgalmon belül is, hol a vallás, hol a nemzeti radikalitás, hol pedig egyes zenekarok egymással való civakodása osztotta, osztja meg a Bajtársi közösségünket, nektek mi erről a véleményetek?

Elítéljük a széthúzó, bomlasztó magatartást. Ugyanakkor ez nem jelenti azt, hogy nem értünk egyet a mozgalmunkba nem illő egyének eltávolításával. Dalainkkal is igyekszünk az egységet, az összetartozást erősíteni.

Mindezek mellett a Bátrak Vére milyen célkitűzésekkel indult neki a 2008-as évnek?

Legfőbb célkitűzésünk, hogy első lemezünket rögzítsük és minél több koncerten népszerűsítsük. Továbbá meg kell említenem, hogy a Bátrak Vére mellett, néhány régi motoros bajtárssal belevágtunk egy hatecore projectbe is, ami a Voice of Justice névre hallgat. Leginkább angol nyelvű dalszövegek kerültek terítékre, és nem titkolt célunk, hogy a külföldi bajtársakkal is megismertessük gondolatainkat. Az már most biztosan látszik, hogy lesz tennivaló 2008-ban is és nem fogunk unatkozni. Ennek eredményeként remélhetőleg a bajtársak sem fognak és bízom benne, hogy felejthetetlen élményekkel fogjuk gazdagítani őket.

Némi bölcsességmorzsát még kérhetünk a végére, mit üzentek, tanácsoltok az olvasóinknak?
Képezzétek magatokat mind szellemileg, mind fizikailag! Tartsatok össze és készüljetek, mert a küszöbön van a faji háború! És ebben a háborúban nem maradhatunk alul! 88!

Hate For Breakfast

Üdv, Sandro! Kérlek, hogy először is mutasd be a HFB-t és beszélj egy kicsit a zenekar megalakulásának körülményeiről, hiszen a szokásostól eltérően nem egy skinheadek által alapított zenekarról van szó, hanem egy „egyszerű" HC zenekarról, akik felvállalták a politikai hovatartozást és sorsközösséget vállalnak a skinheadekkel.

(A riport jól indul, Sandro ezt a kérdést nem válaszolta meg.)

A kezdetekben milyen fogadtatása volt a HFB-nek?
Köszönetet mondanék népes és agresszív baráti társaságunknak, akik mindenhová elkísérnek és mindenben támogatnak minket. Minden koncertünk az elejétől a végéig egy nagy mészárlás mind a színpadon, mind a színpad előtt. Nagyon büszkék vagyunk a rajongóinkra, kívánni se tudnánk jobbat náluk.

Évente nagyon sok koncertet adtok. Melyek azok a koncertek, amik örök nyomot hagytak benned?
Mint mondottam, minden koncertünket sikernek fogjuk fel, és reméljük, hogy ezt folytatni tudjuk. Szeretem azt az érzést, amikor emberek állnak a színpad előtt; őrülten felpörget az embertelen stage-diving és szeretem hallani a csontok szörnyű reccsenését.

Mikor először meghallottam a „Hatecore Connection" CD-t, akkor az volt az első gondolatom, hogy „bassza meg ez egy náci Criple Bastards!" Személyesen elmondtad már, hogy a CB zeneileg nagy hatással volt rátok, de mi a véleményed a zenekar ideológiájáról?
Hát, a C.B. nagy hatással volt rám, akárcsak nagy számú egyéb extrém hangzású banda, mint pl. az Anal Cunt vagy a Wretched. Nagy rajongója vagyok az olasz punk zenének, a 80'-as évek hardcore-jának, a crust-nak, a grind-nak, az NSBM-nek. Meghallgatok mindent a Hatebreed-től, a Youth of Today-en keresztül a Sottopressione-n át a Diesel Queen-ig. Mégis, mit mondhatnék az ideológiájukról...? Legtöbbjük antifasiszta mocsok! Ha ezeket a bandákat hallgatom, akkor a riffekre és az erőszakosságukra koncentrálok; ez hat rám egyedül. Nem igazán érdekel, hogy miről kornyikálnak.

Esetleg van személyes kapcsolat is köztetek? A CB tud a HFB jelenlétéről? Ha igen, akkor miként vélekednek a HFB munkásságáról?
Mindenki tud a HFB-ről, hehe. Vannak, akik szeretnek minket és vannak, akik megölnének minket, de igazából leszarjuk mások véleményét. A HFB-t nem jegyzik a Wall Streeten, ezért senkinek sem tartozok elszámolással a zenénket vagy szövegeinket illetően. A HFB színtiszta extrémizmus; mindenki más bekaphatja!

Olaszországban az utóbbi egy évben a zog tett néhány lépést a helyi mozgalom ellen. Mennyire érzitek ennek a súlyát?
Az elnyomás mindig ugyanazokkal a lépésekkel kezdődik a potenciális emberek ellen, mint mindig. Azt hiszem, büszkén kijelenthetjük, hogy nagyon jól intézzük a saját dolgainkat Olaszországban. Még mindig folyik az elnyomó intézkedéssorozat a bajtársaink ellen, tehát nagyon óvatosnak kell lennünk. Pont ezért jött létre a S4S-szervezet is, amit mi is nagyon támogatunk.

A klasszikusnak mondható olasz Oi! zenét mennyire kedveli a HFB-tagság? Vannak esetleg kedvenc zenekarok?
Nem vagyunk az Oi! nagy rajongói általában, de én nagyon szeretem a régi olasz dolgokat, mint az ADL 122, Peggior

Amico vagy a Dente di Lupo. Mostanában szeretem az Ultima Frontiera, Armco és a Civico 88 műveit. Egy dolog a zenei ízlés; a bajtársainkat még akkor is támogatni kell, ha ír furulyán játszanak.

Olaszországban egyre csak nő azon zenekarok száma, akik nem az Oi!-ból táplálkoznak, hanem a HFB zenei vonalát követik. Gondolok itt a Carnival's Carnage, Bad Fate, Still Burnin'Youth zenekarokra. Az olasz skinheadek hogyan viszonyulnak ezekhez a zenekarokhoz?

Igen, nagyon büszkék vagyunk, hogy az NSHC mozgalom előfutárai lehettünk. A bajtársaknak fel kell fogniuk, hogy jelen kell lennünk mindenütt; minden témával foglalkoznunk kell: házfoglalással, balhéval, munkával, bevándorlással, élveboncolással, társadalommal és nem utolsósorban a zenével. Minden fasizmus! Nem négy rongyos bolsi fogja megmondani, milyen zenét játszhatunk és milyet nem. A fasizmus -akárcsak a nemzetiszocializmus- forradalmi mozgalom, ami mindent felölel és semmiről nem feledkezik meg.

Mi a véleményed arról, hogy Európában és Amerikában is egyre nagyobb teret hódít az NSHC?

Valaki egyszer azt mondta: „Extrém zenét extrém embereknek!" és azt hiszem, hogy igaza volt... Az NSHC nagyon népszerű, hála a régi és az új kiadók munkájának, akik rengeteget fektettek ebbe az egészbe. Remélem, hogy az NSHC tovább terjed, akárcsak azt is, hogy további jó Oi!/RAC bandák születnek még. A hardcore fasiszta, ez nem is lehet másképpen.

Egy olasz fanzine-ben olvastam, hogy a HFB nem foglalkozik vallással. Mi ennek az oka?

Egyszerűen az, hogy az egyetlen általunk követett vallás a fasizmus misztikuma. Más filozófia, vallás, legenda, próféta, szent könyv, repülő szőnyeg vagy apokaliptikus szekta nem érdekel minket. A forradalmi fasizmus misztikus ridegsége jelent számunkra mindent: hitet, filozófiát, vallást, tudományt, testet, szellemet, doktrínát és cselekvést.

Ha már itt tartunk, mennyire tartod fontosnak az ősi hagyatékok megőrzését és az utókornak való továbbadását?

Lásd fentebb.

Hazádban nemrég jelent meg egy Ariel Toaff nevű rabbi könyve, a Pasqua di Sangue (Véres Húsvét) címmel, melyben a zsidó író bemutatja a zsidók által elkövetett vérvádakat, árja gyermekek meggyilkolását. A szerzőt hamarosan életveszélyesen megfenyegették, és emiatt visszavonták a könyveket a boltokból. Tudsz valamit erről az esetről? Esetleg sikerült egy példányt beszerezned a könyvből?

Az új bakelit split kislemezünkön az MTP-vel pont erről a témáról beszélünk.

Hazánkban adtatok már három koncertet. Hogy érzed, milyen fogadtatása volt a zenéteknek és milyen emlékekkel tértetek haza?

Nagyszerű időt töltöttünk ott. Megismertünk nagyszerű bajtársakat, szervezeteket és bandákat; a fogadtatás is hihetetlen volt. A „miniturné" alatt kibővítettük a kapcsolatainkat és azt kell mondanunk, hogy leginkább jó érzések alakultak ki bennünk veletek kapcsolatban!

...így a szokásos kérdés sem maradhat el: Mit tudsz a mozgalmunkról és milyen csoportokkal, szervezetekkel vagy kapcsolatban?

Veled, természetesen, hehehe, valamint a Fehér Törvénnyel meg kiváló brigádjával (akiket ezúton is üdvözlök)!

Esetleg van olyan magyar zenekar amit kedvelsz?

Őszintén szólva nem tudok túl sokat a magyar zenei színtérről, de akiket hallottam és ismerek, mint pl. a Fehér Törvény meg a Gungnír, azokat nagyon bírom.

Hazátokban nagy múltja van a focihuliganizmusnak. Mi erről a véleményed?

Nem vagyok nagy focirajongó, nem is nagyon ismerem a huligán színteret. Tudom, hogy sok huligán szereti a zenénket és ennek nagyon örülünk. A.C.A.B. mindörökké! Csak hogy tudjátok: én az AS Romának szurkolok!

Jó néhány zenekarral spliteltetek már. Melyik a kedvenc anyagod?

Mindegyik munkánkra büszkék vagyunk, így elég nehéz választani. Legjobb munkánk mondjuk legyen a te kedvenced, hehehe!

Ha jól tudom, a Macchina Targata Paura-val tervezett split hamarosan megjelenik. Mikorra várható ez az anyag és melyik kiadónál fog megjelenni?

Remélem, hogy mikor ezt az interjút olvasod, már megjelenik addigra a split az MTP-vel, ami a római Rupea Tarpea kiadónál jön ki. Csak bakelit változat lesz kapható ebből, mert keresztes hadjáratot indítottunk a CD, mint fő hanghordozó formátum ellen. Ha egy bakelit kiadvány antikommerciális, akkor azt fogjuk választani, még akkor is, ha már eljárt felette az idő, hehehe.

"Mi ilyennek születtünk, szabadnak és nagynak,
Őseink teremtettek, "pogánynak" és vadnak."

VÉRES KARD

Esetleg más tervek vannak a HFB háza táján?

Új HFB maxilemezen dolgozunk.

Tiéd az utolsó szó!

Heil Hitler!!!

HATE FOR BREAKFAST

Elmúlás és remény

A temetőben

Nos, én annak a híve vagyok, hogy ha valami megérint, írásra késztet, azt papírra is vetem, hálás végrehajtójaként az alkotás múzsájának. Igen, azt gondolom, hogy a szavak az élet csodás adományai és amit leírunk azt míg az idő vagy a sors el nem pusztítja, mindaddig örökségünk, hírvivőnk marad az utókor felé. A napokban egy Jóbarátom édesapját temettük és miközben a fáradt téli eső áztatta kegyeletünket, a nyirkos hideggel karöltve mély szomorúság járta át a csontjaimat, életemben talán először. Az a fajta fájdalom és keserű bánat, amely elgondolkodtat és mérlegel, vajon én meddig szolgálhatom még a létezést és vajon lesz-e majd aki emlékezzen rám. Végignéztem az emberek néma tömegén, legtöbbjüket csak a szokás hozta ide, az álságos tisztelet és nem igazi megbánás vagy részvét. És ahogy az eső elfolyt a lábunk alatt, úgy folytak szét ők is a percek múlásával, míg csak az emlékezők maroknyi csoportja maradt. És ahogy a hideg síron koppant az első lapát föld, úgy dübörgött föl bennem is valami szorongató érzés, hát ennyi volt csupán egy emberélet... És a föld csak dobogott kegyetlenül, egyre emelkedett hűs halommá, és amikor megépült, eggyé vált a holtak névtelen armadájával, amit már csak egy kőbe vésett név és néhány komor sor különböztet meg a többitől. S ahogy kiléptünk a kapun hatalmas sóhajjal szakadt föl belőlünk az élniakarás, tenni és alkotni míg lehet, mert az időnk fogy kérlelhetetlenül, s az elmúlás már oly közel, jeges karmaival a holnapunkat marcangolja. Egy napon aztán megfáradva számot vetünk az életünkkel, megöleljük még utoljára szeretteinket és elindulunk őseink útján, hogy eggyé váljunk az anyatermészettel. A föld melyből életünk ered most elnyeli testünket, újra a részeivé válunk, míg lelkünk büszkén szárnyal tova Csaba király csillagösvényén minden Magyarok Istenéhez hogy fejet hajtsunk előtte, s megköszönjük a szolgálatot melyet népünkért tehettünk. Tudom Őseim már tárt karokkal várnak, s szemükbe néznem nem lesz nehéz, mert míg éltem híven ápoltam örökségüket, s mit rám bíztak azt erőn felül is végrehajtottam, mert ez és csakis ez az, ami a magyart magyarrá teszi és érdemesnek a magyar névre!

- Zolta, nagyra becsült Ősapám, Bihar és Székelyföld örökös ura, fogadd életem ajándékul a gyermekeim jövendőjéért, s a reményért hogy talán bennük továbbél ősi nemzetünk, minden népek legnagyobbika! Ők még tudják azt, amit már sokan nem, hogy magyarként élni kötelesség, s magyarként halni büszkeség!

Az álszent papok

Ez a temetés másvalamire is ráébresztett, arra hogy a papok csupán jóhiszemű bábjai az egyháznak, s a mézesmadzag, amit elhúznak előttünk csupán kegyetlen játék a fájdalmunkra apellálva. Nekik csak egy név vagyunk a sok közül, egy újabb zsoltár, egy újabb bezsebelt hálapénz. Minden szavuk hamis és számító, idegen és jogtalan, s ez a tudat nyugtalanít és félelemmel tölt el, mert én nem akarom, hogy egykor majd így búcsúztassanak! Őseim jogán elutasítom ezt és követelem a hozzám illő végtisztességet! Azt akarom,
hogy sírhelyemnél Bajtársaim gyülekezzenek és ne akárkik,
hogy ne könny, hanem öröm üljön az emlékezők arcán,
hogy ne fájdalommal, hanem büszkeséggel gondoljanak rám,
hogy gyertyák helyett máglyák lobogjanak,
hogy táltosok és ne álszent papok búcsúztassanak,
hogy ne puszta számokról, hanem a tetteimről beszéljenek,
hogy halálom napján hatalmas tort üljenek,
s gyermekeim tudják majd, hogy bennük én továbbélek az idők végezetéig

A Magyarok bibliája

„-Tiszteletes úr, egészen jól mondotta! A kenyér valóban az Úristen legszebb ajándéka, amit az embernek adhat. Csak ott tévedett amikor azt mondotta, hogy a kenyérhez mindenkinek mindenhol egyformán jussa van. Itt csak a magyarnak van jussa a kenyérhez, másnak senkinek!

-De könyörgöm, ha a bibliában ez így van.

-A bibliát a zsidók írták nem a magyarok! Mit tudta az a zsidó kétezer éve hogy mi lesz itt nálunk Erdélyben! A zsidóknak persze hogy mindenhol jussuk van a kenyérhez, persze. De nekünk nincs mindenhol jussunk érti? És ne is legyen! És másnak se legyen közöttünk jussa! Ne a bibliát mondja maga is, hanem azt ami igaz!

Holló János ült a tornácon, s a nemzetes asszony szavaira gondolt. Milyen igaza van, bizony milyen igaza. Lám, van valami ami a biblia igazságainak is fölötte áll, s ez a valami a nemzet igazsága. Bizony, bibliát kellene írni a magyaroknak. Magyar bibliát. Mely ne a zsidók történelméről szóljon, hanem a magyarokéról, arról a történelemről, mely húsukból és vérükből való, a mely igazán az övék. És Holló János tiszteletes urat ott a tanyai ház tornácán meglegyintette hirtelen egy lelkes, hatalmas érzés: ő megírja ezt a bibliát! Megírja ha vérén is, ha élete árán is! A magyar bibliát magyarok számára! A doboji paplakban attól a naptól kezdve készült az írás, sercegett a lúdtoll éjjel és nappal, gyűltek az árkusok az asztal fiókjában. Nagyot néztek a falusiak is ha a templomban olykor tűzbe jött a papjuk s olyan prédikációt vágott ki Botondról vagy Zuárd vezérről, hogy csak úgy rezegtek tőle a falak.

-Mert nem azt az embert szereti az Isten, nem azt a magyart, aki meghunyászkodik és kezet csókol a világ urainak, -mondotta olyankor, -hanem az olyan magyart szereti az Isten aki szembeszegül a világgal a maga jussáért, s küzd, miként ősei küzdöttek vala az ördögök seregeivel e világnak megmentéséért! Ezért atyámfiai, halljátok Istennek törvényét amint azt a magyaroknak mondotta: KI FEGYVERT NEM RAGAD, FEGYVER ÁLTAL VÉSZ EL, S EGY IS AZ IDEGENEK KÖZÜL HA KŐVEL MERÉSZEL MEGDOBNI TÉGED, AZT DOBJAD VISSZA HALÁLNAK PUSZTULÁSÁVAL, mert százszorosan kedves énelőttem az a fiú aki hazájának védelmére kél! Aki pedig tehetetlen a védekezésben és hitvány a harcban az nem méltó az életnek koronájára, s elpusztítom őt e földnek színéről. Míg csak nem lészen belőletek az ő akarata szerint cselekvő nemzet, harcos ivadék, fejedelmi ország! Őseinknek erős Istene köszönjük néked hogy az alázatosságnak és gyávaságnak szégyenbélyege helyett visszaplántáltad a mi szívünkbe a bátorságnak virágát mely íme, erőt és diadalt szerzett a te dicsőségedre!

És a templom tömve volt, nem úgy mint régen mikor még szakállas vén zsidók nyomorúságáról olvasott fel előttük a pap. Ez már a maguk dolga volt, a magyarok dolga, érezték. Hanem a doboji feltámadás nem ment olyan simán, mint kezdetben látszott. Egy szép napon csak behivatta az esperes magához Holló Jánost.

-Tisztelt es úr, meg van maga bolondulva? Micsoda megátalkodott pogányságot hirdet maga a szószékről? Hogy Magyarok Istene, meghogy aki megdob kővel azt üssed agyon?

-Én, nagytiszteletű uram csak a merő tiszta igazságot hirdetem!
-De hiszen ez pogányság tiszteletes úr!
-Téved nagytiszteletű úr. Ez magyarság! Mert merő ostobaság, ha én azt prédikálom ma a népemnek, hogy aki megdob kővel azt dobd vissza kenyérrel! Mert ezt a népet itt kővel dobálja ma mindenki, s ha az utolsó kenyerét is kiadja a kezéből, akkor vérét veszik az idegen gazok, s a magyar nép lesz ezen a földön ama húsvéti bárány, akinek nem lészen feltámadása több. S hazugság ha azt hirdetném hogy aki fegyvert fog az fegyver által vész el, mert ez a föld fegyvernek és vérnek földje ezer esztendő óta, kezünkből a fegyvert véglegesen kicsavarni semmi hatalom nem tudta még.
Hallgatta a nagytiszteletű úr a doboji papot, s az arca egyre sötétebb lett, feje egyre lejjebb hajlott. Pogány beszéd volt ez, keservesen pogány. De felháborítóan igaz beszéd volt minden pogánysága mellett. Érezte, tudta, hogy igazat kell adjon neki, bent legbelül a lelkében még mindig pogány: magyar volt ő is.."

(Wass Albert: A kastély árnyékában c. művéből)

Heldentod

Üdvözlet! Kérlek, mutassátok be a HELDENTOD-ot az olvasóknak mind zeneileg, mind pedig a felállást tekintve!

Üdvözlet! A HELDENTOD-ot zeneileg pagan black metal-ként definiálnám. Igazából a címkézésnek nincs nagy jelentősége, csupán segít szűkíteni a kört a black metal-on belül, amivel a hallgató találkozik. Az NSBM kifejezést is ezért használnám zenénkre, hogy egyértelműsítsük, hogy kiknek és kik ellen szól a zenénk. A felállást tekintve nincs változás a zenekar indulása óta: Lupus (ének), Thonuzoba (gitár), Elzeril (basszusgitár) és Hoarfrost (dobok).

A zenekar HUN név alatt kezdte a működését és rövid időn belül, letettétek a nevet és HELDENTOD-ként folytatjátok. Mi volt az oka a névváltoztatásnak és mit jelent számotokra a név?

HUN név alatt egy demo jelent meg, amit én csináltam egyedül. A névváltoztatásra több okom volt. Először is, már nem én egyedül csináltam a zenét, hanem csatlakoztak a többiek is, így egyértelmű volt hogy nevet kell változtatni. Másrészt beláttam, hogy a HUN név sablonos és nem fejezi ki se jelentését, se hangzását tekintve azt, amiről a zenénk szól. Fontos hogy a név tükrözze a zene hangulatát, közvetítse annak lényegét, hiszen aki még nem hallotta a zenekart, az csak a névre támaszkodhat.

Esetleg a zenétekre is kihatott a névváltoztatás?

Természetesen hatott, ez már valóban az a név, mely a legjobban lefedi zenénk lényegét.

A „Wandering on the Fields of Europa" CD-tek a Hét Vezér Haragja gondozásában jelent meg. Hogyan kerültetek kapcsolatba a H.V.H. kiadóval illetve milyen visszajelzéseket kaptatok az anyaggal kapcsolatban?

A H.V.H. kiadóval úgy vettem fel a kapcsolatot, hogy egy korábbi kiadványukon rajta van az elérhetőségük. Vegyesek voltak a visszajelzések ezzel a demóval kapcsolatban. De ami meglepett, hogy a demó megjelenése után pár hónappal Görögországból is kaptam visszajelzéseket.

Sajnos sokan negatívan állnak az NSBM scene-hez a black metal és a Skinhead oldalról egyaránt. Nektek milyen tapasztalataitok vannak és mit üzentek ezen „támadóknak", amivel esetleg a valós és igaz tartalommal bíró NSBM-re tudnátok felhívni a figyelmet?

Ezt a negatív hozzáállást én is tapasztalom. Nehéz lenne megmondani, mivel lehetne felhívni a figyelmet a valós és igaz tartalommal bíró NSBM-re, mert ezek számomra természetes dolgok és szilárd meggyőződésem, hogy helyesen gondolom. Talán az eszmecserével lehet lerombolni ezt a falat, ami a két színtér között húzódik. De ehhez az kell, hogy

a két tábor „bigott keménymagja" hajlandóságot mutasson erre.

Ha kifejtenétek a véleményeteket a black metal és NSBM közti különbségről, talán sikerülne a tévhiteket, félreismerést eloszlatnotok és máris közelebb lennénk a mindenki által hangsúlyozott egységhez.

Nem gondolom, hogy nagy különbség lenne a kettő között. Véleményem szerint az NSBM direktebb módon és erőszakosan fogalmazza meg azt, ami a black metal lényege. Egy Európában született műfajról van szó, melynek úttörői is többé-kevésbé ezen eszme követői. Számomra ezért érthetetlen, hogy nekem kell magyaráznom az NS létjogosultságát a black metal színtéren, holott sokkal érdekesebb és felforgató jelenségnek tartom, hogy már Izraelben is egyre több (pseudo) black metal zenekar működik!

Melyek azok a zenekarok, akik eszmeiségben illetve zeneileg követendő példaként álltak előttetek a kezdetekben?

A többiek nevében nem tudok nyilatkozni. Számomra a francia, ukrán, orosz és német színtér olyan kiválóságai állnak előttem zenei és eszmei példaként, mint a Kristallnacht, Seigneur Voland, Chemin de Haine, Nokturnal Mortum, Kroda, Forest, Branikald, Absurd, Totenburg, Amalek stb. Ez természetesen csak egy szűkebb lista, rengeteg más banda van rám nagy hatással.

A keresztények térhódítását miként látod a pusztuló világban?

Részesei ennek az önpusztításnak, de mint minden „nagy vallás", ők is meg vannak győződve az igazukról.

Miként érzel az ősi istenek iránt, akiket egy nemzetidegen vallás és képviselői nyomtak el?

Ez nehéz és kissé személyes kérdés. Megvan a magam hite, igyekszem eszerint élni. Elszomorít, hogy mennyire közömbösek az emberek az Őseik és hitük iránt. De ami még elkeserítőbb, hogy az NS mozgalmon belül is akadnak ilyen emberek.

Sok black metal harcos fegyvert ragadott mondván, ha nemzete ősi hitét valló és kultúráját őrző ősét a fegyverrel győzték le és nem a szavakkal, akkor ő is a keresztény stratégiát követi. Mi erről a véleményed?

Megértem az ilyen romantikus elképzeléseket, de nem látom gyakorlati hasznát. Rá kéne jönni, hogy jelenleg mi vagyunk a kisebbség és pusztán erőszakkal nem érjük el közös célunkat.

Vannak-e példaképeitek a múltból vagy akár a jelenből?

Természetesen vannak. Ezeket nem tudnám nevesíteni, mert engem olyan emberek tettei nyűgöznek le, akikről senki nem tud. Olyan emberekről beszélek, akiknek a létét sokszor nem is érezzük, de a hiányukat és az utánuk maradt űrt egy egész nemzet siratja.

Rokonszenveztek, illetve támogatjátok e valamelyik hazai NS szervezetet, csoportot?

Jómagam a BHS sorait erősítem, de akad más NS szervezet is, melyek roppant szimpatikusak számomra és lehetőségeimhez mérten támogatom őket.

Lengyelország élen jár az NSBM és a Skinhead összefogásban. Szinte már eggyé vált a kettő és csakis a politikát és a vallást tekintik mérvadónak, és mindenféle más külsőséges dolgot maguk mögött hagytak. Mi erről a véleményed? Szerinted az embereket hogyan lehetne ösztönözni az összefogásra?

Egyetértek a lengyel színtérrel való kijelentéseddel és követendő példának tartom. Nehéz lenne megmondani, mivel lehet az embereket ösztönözni az összefogásra. A vegyes koncertek szervezése mindenképpen előrelépés, melyben a Véres Kardnak igen nagy szerepe van.

A HELDENTOD mellett a FEHÉR TÖRVÉNY-ben is zenélsz. Hogyan kerültél ebbe a skinhead zenekarba, és mennyire érzed magadénak a zenekart?

A Fehér Törvénybe úgy kerültem, hogy szerettem volna magam kipróbálni ebben a műfajban és a Fehér Törvény épp gitárost keresett. Mondhatjuk, hogy jó időben voltam jó helyen. Egyre inkább magaménak érzem a zenekart és kezd beérni a 2-3 éves közös munkánk gyümölcse.

Esetleg más skinhead zenekarokkal is kapcsolatban állsz?

Igen, kapcsolatban vagyok más zenekarok tagjaival is. Közös zenélés is várható a jövőben, de erről most még nem beszélnék.

Sok zenekarnál problémát jelentenek a próbák. Rátok is érvényes ez?

Sajnos ez ránk is érvényes. Miután több zenei produktumhoz is közöm van, nehéz egyeztetni a többiekkel. De a zenekar minden tagjáról elmondható, hogy sokat dolgozik és az egyetemen is teljesíteni kell.

A zene hatalmas fegyver, mely időt, kitartást és akaratot követel, de ezen túl mennyire érzitek magatokat aktívnak a mozgalmi életben? Vannak-e más fórumok is ahol szintén helytálltok?

Rajtam kívül a HELDENTOD többi tagja nem mondható aktívnak, mivel nem tagjai egyik NS szervezetnek sem. Mint mondottam, a munka és egyetem lefoglalja energiánkat, így az aktivitásunk nagyrészt a zenélésben merül ki.

Kérlek, ismertesd és elemezd az olvasókkal azt a szólás-mondást, ami szerinted nagy bölcsességgel bír!

Lehet elcsépeltnek tűnik a színtéren, de ezt az egy mondatot igaznak tartom és teljes mértékben tudok vele azonosulni:

„Inkább hős egy pillanatig, mint rabszolga egy életen át!"

Nincs ebben a mondatban semmi komplex mondanivaló vagy nagy bölcsesség. A puszta egyszerűsége és konoksága fogott meg ennek a mondatnak. Mondhatjuk, hogy a HELDENTOD eszmeisége is ezen mondat köré építhető.

Mi a véleményed a párkapcsolaton kívüli szexuális kapcsolatról?

Elutasítom.

Az „élj a mának" gondolkodásmódot mennyire tartod felelősnek egy ország hanyatlásában?

Közvetett módon felelős az ország hanyatlásáért, hiszen ha egy nemzet egyik napról a másikra él, akkor nincs egy biztos jövőképe az országnak, melyre felkészíthetjük utódainkat. Ez a kilátástalanság veszélyezteti a nemzet létét.

Ugyanakkor mint egyén, úgy gondolom, hogy ezt az életmódot mértékkel lehet élni, számolva esetleges következményekkel, mert nincs kedvem minden napomat gondolkodással tölteni, hogy mi lesz a jövőben. Ember vagyok én is, és szeretném élvezni a létet, szem előtt tartva a jövőmet!

Nemrég látott napvilágot a Vorkuta/Heldentod- „Howard Philips Lovecraft/ Heathen War Cult" split CD. Mennyire vagy elégedett ezzel az anyaggal?

Elégedett vagyok vele. Ez a HELDENTOD első kiadványa és szerintem bemutatkozásnak tökéletes. Arról nem is beszélve, hogy a világ minden részéről elismerő visszajelzéseket kaptunk a Heathen War Cult számait illetően.

A zenekarral kapcsolatban milyen új kiadványokat várhatunk a jövőben?

Jelenleg egy kiadvány van készülőben. Ez is egy split lemez lesz, ezúttal az ausztrál Drowning The Light nevű egyszemélyes zenekarral. Két számos kiadványról van szó, mi a „Zilah könnyei" című tétellel szerepelünk rajta. Idén szeretnénk elkezdeni dolgozni az első HELDENTOD nagy album számain.

Végezetül mit tennél hozzá az elhangzottakhoz?

Köszönjük az érdeklődést, nagyon jó kérdéseket tettetek fel! További sok sikert kívánunk a Véres Kard tagságának! A harc folytatódik! 88/14!

Páring csúcsán raktunk őrtüzet...

2008 Májusában kaptam egy körlevelet, miszerint a várpalotai Bakonyi Poroszkáló Túraklub XVI. századi huszár hagyományőrzője felhívást intéz minden magyarhoz, aki szívén viseli hazánk sorsát. A közleményben az állt, hogy Június 4-én, aki csak tud, menjen el Nagy-Magyarország országhatárához, és ott napnyugtakor gyújtson mindenki őrtüzet, hogy ezen őrtüzek kirajzolják hazánk körvonalát és így egyesítsük szétdarabolt hazánkat.

Egy percig se haboztam és elkezdtem szervezni egy kis túra csapatot, hogy a magyarországi nemzetiszocialisták is kivegyék részüket ebben a nem mindennapi küldetésben. Az évek folyamán volt időm kitapasztalni, hogy ki az aki nem SS-ként (szoba skins) „aktivizálódik", rettegve a természet közelségétől és számíthatok rá egy ilyen küldetésben is. 100%-osan telitalálat volt minden telefonhívásom, és máris összeállt kis csapatunk és a terv is, hogy célunk nem más lesz, mint az Észak-erdélyi 2519m-es Páring hegycsúcs, amin egykor a történelmi határvonalunk húzódott végig. A gyásznap korai óráiban indultunk el két autóval az erdélyi hegységbe és néhány óra múlva már teljes felszereléssel a hátunkon indultunk neki a hegycsúcsnak. Utunk kezdetén nemcsak a természet adta akadályok nehezítették küldetésünk, de a magas hőmérséklettel is meg kellett küzdeni. De amint lépésről-lépésre haladtunk a csúcs felé, úgy lett a hőmérséklet is kegyesebb hozzánk. 1400-1500m magasságban újabb terhet vettünk vállunkra, mivel ebben a magasságban a fenyvesek szépen elfogyadoztak és tudtuk, hogy a magasabb sziklás hegyeken már nem tudunk tüzelőfához jutni. Fagyűjtés után tovább haladtunk és elértünk az első hófedte területre. Innentől kezdve már optimális

volt a hőmérséklet a túrázáshoz, csak akkor fáztunk, ha néha meg-megálltunk pihenni néhány percre. A nap sugarai visszaverődtek a hófoltokon és ez szokatlan volt szemünknek a nyári hónapban. Lassan haladtunk a csúcs felé, és napnyugtakor már Erdély harmadik legmagasabb hegyén, a Páringon verhettünk tábort. Ekkor már igencsak kellemetlen volt az időjárás, a hőmérséklet fagypont közelében járt, így sietve fogtunk hozzá a tábortűz gyújtásnak, melynek lángjainál átmelegedhettünk némileg, de a lángokat bámulva a hazánk iránti szeretet és tenniakarás vágya még inkább átmelegítette testünket és lelkünket.

A fáradtságtól kimerülve nekiestünk szerény élelemkészletünknek, majd hamar sátorba bújtunk, és a zorddá változott időjárás is sürgetett minket, nem mintha egy viharban, ahol fejmagasságban cikáznak a villámok bármit is érne egy sátor, de legalább a biztonságérzetünk megvolt. A hajnali órákban már ébredeztünk, na nem madárfüttyre, hanem a fagy késztetett minket mozgásra. Csodálatos volt az a látvány, ami a hajnali órákban fogadott minket.

A végtelenségig el lehetett látni, távol az emberi rombolástól és a rohanó világtól.

A sátortábort magunk mögött hagyva nekivágtunk még egy rövidke kis túrának a közelben, és visszatérve egy kiadós reggeli után még sütkéreztünk a felkelő nap sugaraiban, majd ismételten a hátunkra vettük felszerelésünket, és nekivágtunk a visszaútnak. Lefelé szinte végig a felhők közt vezetett kanyargós túra-utunk. A hófoltokat és a kopár magas hegyeket magunk mögött hagyva elérkeztünk a már élettel teli magasságba, ahol a mélyben patakok csordogálnak, és a fenyőerdők végeláthatatlan birodalma terül el. Fárasztó túrát tudhattunk magunk mögött, de leküzdöttük a magas hegyeket és néhol járhatatlan sziklákat, a folyadékhiányt és mindig szem előtt kell tartani, hogy a természet mennyivel hatalmasabb bárminél és mindenek felett áll, hiszen egy Bajtársunk egy szempillantás alatt csúszott le a mélybe, ahol a szerencsének köszönhetően meg tudott kapaszkodni, ezzel megakadályozva a további zuhanását. A Blood and Honour, Véres Kard, és Hungaria Skins tagsága ezzel a túrával emlékezett a nemzeti gyásznapon hazánk szétdarabolására. Mint később megtudtuk, a mi őrtüzünkön kívül még másik 16 helyen lobbantak fel a lángok, hogy egy pillanatra is, de őrtüzeinkkel egyesítsük drága hazánkat és a meggyötört magyarságot demarkációs határon erről és túl.

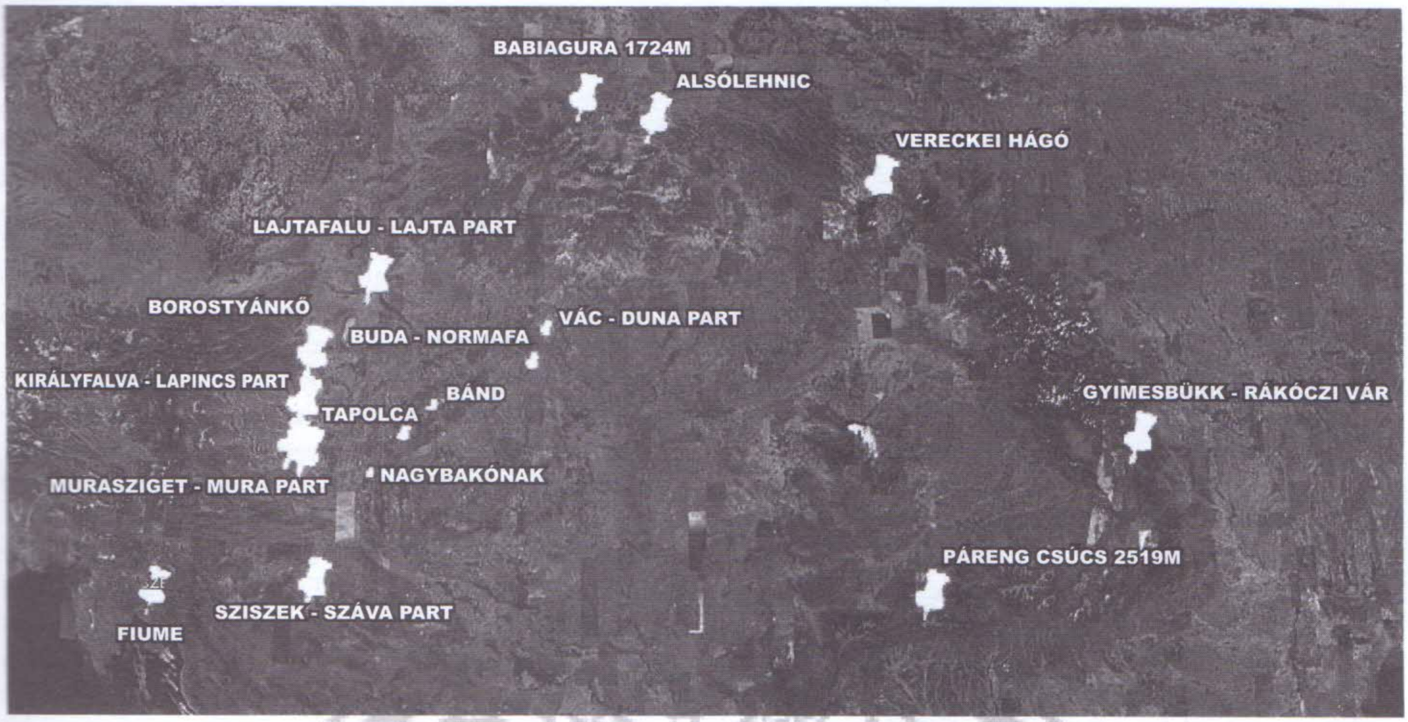

Ősi étkeink: A slambuc

Az alábbiakban egy olyan ősi étellel szeretnélek megismertetni titeket, melyet jómagam is szívesen fogyasztok, illetve egy ideje már el is készítek, egy rendkívül ízletes és egyszerű bográcsos étek, melynek megtanulását mindenkinek jó szívvel ajánlom. Igaz a gyakorlat rendkívül fontos, mert a jó slambuchoz sok türelem és néhány megkerülhetetlen ősi szabály szükségeltetik.

A bogrács

Vannak az elterjedtebb hagyományos, kehely alakú bográcsok, és vannak a szájuknál szűkülő bográcsok. Ez utóbbiak elsősorban halászlé főzésére alkalmasak, ha tehát az a cél, hogy valamit magas hőmérsékleten tartsunk úgy, hogy kicsi legyen a folyadékveszteség, akkor ilyet használjunk. Ezzel szemben a hagyományos alakú bográcsnak nagyobb a tűztér felé mutatott felülete, jobb a hőleadása a belső oldal felé, gyakorlatilag bármilyen étel elkészíthető benne. Az ősi hun üstök alakilag eltértek ettől a formától, viszont a forgatás miatt elengedhetetlen a hagyományos bogrács használata. A bogrács anyaga szerint lehet vas-, illetve rézbogrács, vagy zománcozott bogrács, esetünkben legjobb a vasbogrács. Viszonylag vékony anyagból készül, nem kényes és nagyon jóízű a benne elkészített étel, egyszerűen átveszi a korábban főzött ételek ízanyagait és így valami fenséges ízvilágot ad minden újabb éteknek. Tisztítása sem vízzel történik, hanem hamuval, vagy nedves sóderral kisúroljuk, papírral szárazra töröljük és a következő használatig szalonnazsírral kikenjük.

A szalonna

A füstölt szalonna lehet húsos és tiszta szalonna, egyes ínyencek szerint ajánlatos mangalicaszalonnát használni, bár én ezt még sosem próbáltam, szóval egyszerű házisertésből készült füstölt szalonna is megteszi. A bacon szalonnát viszont semmiképpen nem ajánlom!

A kanál

A slambuc-sütés legkevésbé szigorúan vett kelléke. Én gömbölyű fejű fém bográcskanalat használok, de vannak, akik a fakanálra esküsznek. Kezdjünk hozzá! Rakjunk tüzet, várjuk meg míg az leég, és a jó vastag fák parázslanak. A tűzrakáshoz mindig keményfát használjunk, mert ennek tartós a parazsa és elég jó ahhoz, hogy biztosítsa a folyamatos és lehetőség szerint egyenletes tüzet. Függesszük a bográcsot a tűz fölé, és várjunk egy kicsit, míg a bogrács felforrósodik, ekkor tegyük bele a felkockázott szalonnát. Folyamatos kevergetés közben süssük ki a szalonna zsírját, vigyázva arra, hogy a tűz ne legyen túl erős, mert a szalonna odaéghet. Amikor teljesen kisült a zsír, az aranybarna szalonnakockákat kiszedjük egy tányérra, és a forró zsírban megpirítjuk a lebbencstésztánkat. Ezt újból kiszedjük és kevés zsíron hagymát, csípős paprikát pirítunk (egyes helyeken paradicsomot, füstölt kolbászt is tesznek ebbe az alapba), ez szerintem bőségesen elég adalék ehhez az ételhez. A hagyma ugyebár elengedhetelen kelléke minden magyar ételnek, a paprika pedig férfias ízt ad a slambucnak, az a jó ha picit csíp és az illóolajai is kellemesebbé teszik az összhatást. Amikor a hagyma és a paprika összepirult, beletesszük a pirospaprikát, kis időt várunk, hogy a pirospaprika íz és zamatanyagai beoldódhassanak a zsírba, majd beletesszük a kockára vágott krumplit és beleforgatjuk a szalonnás-hagymás-pirospaprikás zsírba; ezt a műveletet egyébként minden bográcsos ételnél ajánlanám, amikor van egy jó illatos-ízes lecsós alapunk, abban mindig érdemes jól átforgatni a további húsokat, zöldségféléket. Ezt aztán felöntjük vízzel, és amikor a krumplink félfővéshez ér visszatesszük a pirult tésztát a bográcsba és várjuk, hogy a slambucunk elfője a levét. Fontos, hogy a felöntésnél csak annyi vizet használjunk, ami éppen ellepi a krumplit és a tésztát, tapasztalataim szerint ezt a mennyiséget nem kell utántölteni, épp elég hogy kellően megpuhuljanak az adalékanyagok. Főzés közben a kanállal óvatosan mozgatjuk az étel alját, hogy ne égjen oda, amikor az összes levét elfőtte, én ekkor szoktam beletenni a pirított szalonnát, ezt jól összeforgatom, és mielőtt elkezdeném a slambucot megforgatni, még körbelocsolom a szélét szalonnazsírral, így könnyebben elválik a bogrács szélétől. A forgatás úgy történik, hogy két kézzel megfogva a bogrács fülét, függőleges rántásokkal megkezdjük a slambuc megfordítását, ha mindent jól csináltunk, első alkalommal már félig meg tudjuk fordítani a bogrács tartalmát, azaz amelyik része eddig felül volt, az most alulra kerül. Tovább sütjük lassú tűzön, és néhány percenként további átfordításokat végzünk. Ha a slambucunk már elég szilárd ahhoz, hogy cipóformát kezd ölteni lényegében, ekkor kezdődik a sütés. Merthogy a slambucot nem főzni kell, hanem sütni! A hiedelem szerint összesen 33-szor kell megfordítani, akkor van kész. A hatodik-nyolcadik fordítás után már könnyű megfordítani, arra kell csak figyelni, hogy ne égjen oda és ne fordítsuk meg túl hamar, mert akkor nem sül kellő ideig. Ha kész a slambuc tálaljuk, ekkor látjuk meg a bogrács fenekét, akkor dolgoztunk jól, ha nincs odaégve semmi. Kenyér nélkül, ecetes paprikával vagy csemegeuborkával ajánljuk!

A slambuc-sütés egy öt-hat órás társasági program, így első olvasásra meglehetősen összetettnek tűnik, de rendkívül élvezetes foglalatosság, és nem utolsó sorban visszahoz némi ízt őseink hagyatékából.

Megjegyzés: a slambucot térségenként nevezhetik másképpen (Öhöm, Macok, stb.), de az elkészítése mindenhol hasonló kell legyen, ezért az alapfogásokhoz ragaszkodjunk, mert van, ahol a kontárok a pirospaprikát és van, ahol a tészta pirítását hagyják el, de hát ezek nélkül ugyebár nem kapunk mást, mint egyszerű krumplistésztát, az pedig meg sem közelíti az igazi, sült slambuc fenséges ízvilágát! Jó étvágyat!

A hozzávalók egy bográcshoz:

- **1 tenyérnyi füstölt szalonna**
- **2 fej hagyma**
- **1 csípős vagy 1 „kutyafasza" paprika**
- **1 nagy csomag (1/2 kilós) lebbencstészta**
- **1,5 kg krumpli**
- **kevés sertés, vagy kacsazsír a locsoláshoz, pótláshoz**
- **és víz a felöntéshez**

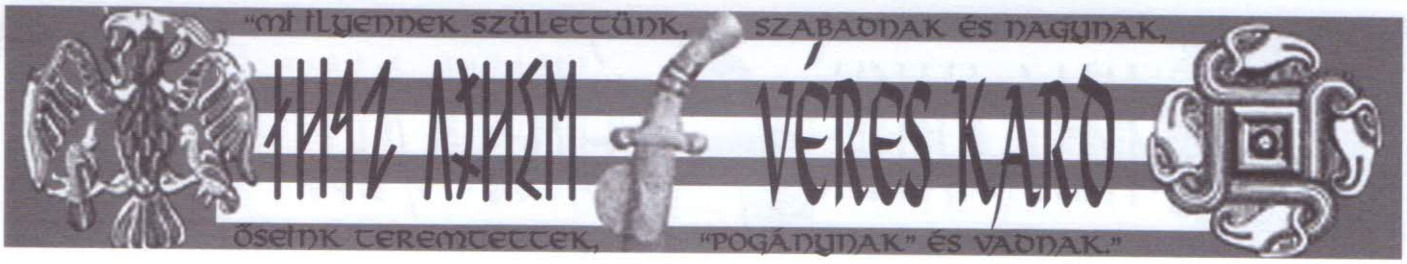

CD ajánló

Whitelaw- „Welcome to our World"

Volt szerencsém a Whitelaw újdonsült dalaiból még a megjelenés előtt két koncerten, és egy szűk körű baráti összejövetelen akusztikus előadásban ízelítőt kapnom, és az angol srácok rendesen levettek a lábamról a sablon R.A.C. zenéjükkel. A CD máris egy gyors dallal indul és ez az energikus megnyilvánulás végigkíséri a dalokat. Bár a nyitó „Welcome to Our World" zeneileg kissé eltérő a megszokott Whitelaw daloktól, ami inkább mondható hatecore/OI! dalnak mint R.A.C.-nek. A következő és a többi dalra ez már nem mondható el. Remek és jól megkomponált dalok jönnek egymás után. Igazából nincs olyan dal, ami kilógna a sorból. A könnyed dalok, mint pl. a „Voices", „Get Into Em", „Alone" máris belopják magukat az ember szívébe. Az utolsó előtti „Faces Changing" a hazai közönség előtt máris „közönségsiker". A záró dal a „Words of My Father" számomra a legkedvesebb darab a korongon. A lassúnak nem mondható dal Benny dallamos hangjával és a szomorkás hangvételével egyenesen magával ragadó. A borító az eddigi Whitelaw borítókhoz hasonlóan jól sikerült, amely tartalmazza a dalszövegeket és jó néhány fotót a 10 éves zenekar jelenlegi felállásáról. Boldog Születésnapot! A Lél-Records (www.lel-records.com) oldalán belehallgatható és beszerezhető.

Desolated- „Rotten"

A cseh zenekar munkája újra megérett arra, hogy foglalkozzunk vele. A zenekar továbbra is a modern metal zenét műveli, de az előző két albummal szemben itt már vissza-vissza nyúlkálnak a késői Excalibur-os gyökerekhez, ezáltal egy komplex és brutál 12 tételből álló korongot tettek le az asztalra, és végre a szövegvilág is a „radikálisabb" vonalra terelődött vissza. Kissé félve szereztem be ezt a 2007 második felében megjelent anyagot az előző csalódások miatt, de mára már ott tartok, hogy erősen gondolkodóba estem, hogy számomra az „év albuma" lehet ez a mű. A korong máris egy zúzos darabbal indul (Rotten Hoax), mely eléggé Sepultura ízűre sikeredett. Az ezt követő „Hoolywood express" egy középtempós szerzemény, amolyan „mondogatós" szöveggel. A következő „Pain" és „Jihad"-ban már rendesen van Excalibur megnyilvánulás. Zúzás és lelassulás jellemzi a dalokat. A csehek minden dalt a tőlük megszokott komplex módon állítottak elő. A dalok egyike se mondható unalmasnak, vannak rendesen visszalassult részek a dalokban, de ezek még izgalmasabbá teszik az összhatást. Meg kell, hogy említsem a hangzást is, ami igazán profira sikeredett. Sokak előtt példaként állhatna ez a hangzás. Nagyszerű dolog, hogy a cseh Metallica-nak nevezett zenekar egy ilyen remek anyagot tudott kiadni a kezéből, és némileg visszakanyarodtak a múltjukhoz mind zeneileg, mind szövegileg.

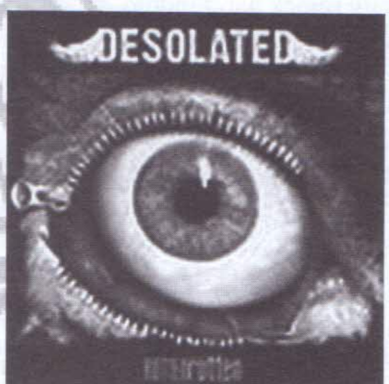

Der Stürmer/Totenburg „Si Vis Pacem Para Bellum" Split CD/LP 2007

Bevallom, vártam már a görög Der Stürmer-től valami új anyagot, hiszen eddigi kiadványaikkal levettek a lábamról. Igazi nyers, gyors, egyszerű, ám hatásos NSBM-t játszanak, és a hangzásuk is jónak mondható. Ennek a splitnek azért is örültem, mert vadiúj szerzemények vannak rajta, és nem pakolták tele már megjelent dalok ilyen-olyan verzióival. Az első szám (Keras Polemou) felfogható intróként is, egy lassú, ha úgy tetszik, karlengetős/menetelős gitártéma ismétlődik szintén lassú dobbal párosítva. Igazán hatásos bevezető, mert utána jön a könyörtelen zúzás a Smyntheus (He who Behead the Serpents) és a The Prophet of Hellenism számokkal. Itt aztán nincs könyörület, pusztul minden, ami nem fér bele a Der Stürmer ideológiájába! A negyedik szám, a The Aeonic Cycle of Time egy lassabb dal, és ha a legelső számra azt mondtam, hogy karlengetős/menetelős, akkor erre ez hatványozottan igaz. A legutolsó tétel (Age of Barbarism) a személyes kedvencem, nagyon tetszik a nyitó riff, és ahogy rájön a dob. Az ének itt visszhangos, ami külön jót tesz a számnak. A Der Stürmer-re amúgy sem az a tipikus Black Metal énekhang és éneklési stílus jellemző, hanem egyfajta üvöltős/hörgős „ráolvasás", mintha sulykolnák az emberbe az Igét. A két korábbi albumukon fel-felcsendülnek a számok előtt II. Világháborús filmekből idézetek, propagandabeszédek, ezeket itt elhagyták, és a szövegeket tanulmányozva most inkább a pogányságra, a Hellénizmusra helyezték a hangsúlyt, természetesen

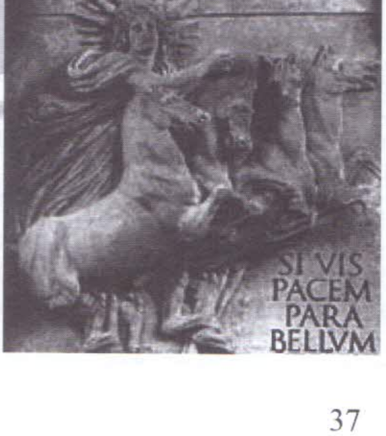

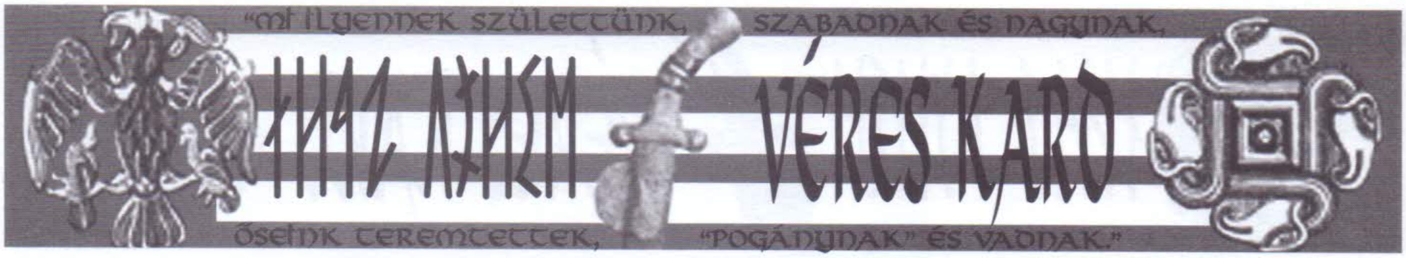

azért figyelmeztetve a hallgatót a „zs...-keresztény pestis" okozta veszélyekre. A hangzás is jó, az eddigi legjobb, amit hallottam tőlük. Ütős kis anyag lett, bár az öt szám még 20 perc sincs, dehát egy split-re nem is kell több.

A kiadvány másik szereplője a Totenburg, egy számomra eddig ismeretlen német NSBM csapat. A mindent tudó Metal Archives szerint azonban van 4 teljes albumuk, és jópár split-jük, tehát nem zöldfülűekről van szó. Ők két számmal szerepelnek a lemezen, és hát... Kicsit aggódtam, mit kapok majd a két, 11 percnél is hosszabb számtól. Szerintem elég nehéz ilyen stílusban úgy ilyen hosszú számokat írni, hogy ne váljanak monotonná, unalmassá. Örömömre szolgál, hogy a Totenburg remekül oldotta meg ezt a feladatot, mind a két szám (Eiserne Spitze Der Revolution és Du, Die Unbezwingbare Kraft) változatos, és sokadik hallgatásra sem tűnik unalmasnak. Kidolgozott gitártémák, egymáshoz jól passzoló részek, nincs témahalmozás, mindenből annyi van, amennyi kell, és minden váltás tökéletes, nincs erőltetés. A hangzás is jó, az énekhang inkább magasan fekvő, és nem olyan nyers. Engem levettek a lábamról, aki nyitott a minőségi NSBM felé, nem csalódik sem a Totenburg-ban, sem a Der Stürmer-ben! Heil Pagan Europe!

Asynja-"Trough the misty air"

Nos, amikor először meghallottam az Asynja zseniális debut albumát, biztosra vettem volna hogy a HEL-es lányok projectjét hallom, a női vokálok csodásak (két énekesnővel), a zene kiforrott és mesteri, dallamos de egyben súlyos, és talán ez az egyetlen kirívó különbség, hogy a zenei alapok sokkal fajsúlyosabbak a Hel-ben megszokottól. De gondoltam ez még nekik is belefért, talán épp ezért a külön project ötlete. Aztán a Der Sachsentag DVD-ről kiderült, hogy egy teljesen új svéd zenekarról van szó egy szőke és egy fekete szépséggel a mikrofonok mögött, a zenekar pedig tulajdonképpen egy másik fergeteges svéd banda, a Ferox tagjaiból verbuválódott. A 8 számos albumon két anyanyelvű és hat angol nyelvű nóta hallható, amelyből szerintem az első négy ami hibátlan, de a második fél is mesteri, csupán ott már nem annyira él az újdonság ereje és a dalok is kevésbé fogósak, de mint mondottam a teljesítmény még így is messze átlagon felüli! Kedvenceim, a kellemesen hömpölygő, csodás refrénnel megtámogatott „Nerthus", a károgós férfiénekkel megspékelt „Doomed" és egy remek harci induló, a „Forward into battle". Nyálcsorgatva vetettem bele magam a keresésbe, hogy bármit találjak még ami a nevükhöz köthető, de csupán egy svéd-német project albumot találtam, az „Europa, nation, revolution"-t, amelyen a Ferox és az SKD tagjaival közösen balladákat adnak elő, nem kevésbé mesteri módon, fenséges dallamokkal, gyönyörű refrénekkel. Bevallom először a Saga új albumáról akartam írni ezen ajánlóban, de amikor az Asynjá-t meghallottam, ezt a tervemet azonnal a kútba dobtam, már az első hangnál beléjük szerettem, számomra most ők az elsőszámú svéd kedvencek, de ajánlom még mindenki figyelmébe a testvérbanda Ferox-ot is, ahol a Stigger-éhez hasonló elképesztő énekhanggal találkozhattok, bátran mondhatom ők az északi birodalmak következő nagy reménysége!

Powerhaus- „Let the new era begin"

Amikor meghallottam, hogy a legendás Bound For Glory ex-énekese is új bandával rukkolt elő, örömömet csak a kíváncsiságom múlta felül, és szerencsére nem kellett csalódnom, az új formáció méltó utódlása a BFG-s korszaknak, itt látszik csak meg igazán, hogy az éneknek mekkora szerepe volt a banda sikerében. Joel igen különleges és egyéni énekhanggal bír, amely igazi kuriózum az NS szintéren, az ő hangjával, hogy úgy mondjam „szinte bármit el lehet adni". A zene már merőben más, mint amit a BFG-nél megszokhattunk, jóval komplexebb és talán pörgősebb is, de azért jócskán akadnak átfedések. Így akár a „Symbol"is elférne egy BFG albumon, vagy legyen szó a „Never again"-t idéző „Free"-ről. Érezhető, hogy Final War-os srácok akik a zenéért felelősek, nem tudtak elszakadni a régi gyökerektől, és a zene sok helyen idézi az anyazenekart. Személyes kedvenceim az iszonyatos zúzással menetelő zseniális refrénnel megtámogatott „In time", a belassulós, dúdolós középrészes „Powerlust" és a váltott női vokálos „Lost", amelyben a Final War énekese is megvillantja a hangját. Nagyon ütős lett ez a bemutatkozó lemez, a gitárok vastagok, súlyosak, az énektémák rendkívül változatosak és a gitárszólók is jól eltaláltak, kellően színesítik az összképet. A legkönnyebben úgy lehet a zenét bemutatni, ha azt mondjuk, hogy képzelje el mindenki azt, hogy a Final War némileg durvább hangzást választott magának és merített egy nagy adagot a HC/trash metal kalapból és ehhez jön Joel karcos hangja. Még barátkozom a CD-vel, de az első reakció mindenképpen pozitív és ha nem is ér a zseniális „Fight goes on" nyomába, azért mindenképpen kárpótol minket a Bound For Glory megszűnéséért. Kíváncsian várjuk a folytatást, ki tudja...

Hírek

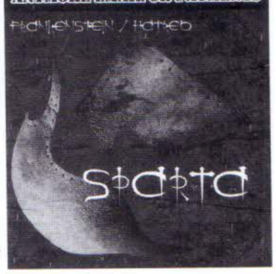

- A francia Brutal Begude 3. albuma készülőben van, várhatóan 2008 közepén kerül megjelenésre.
- Az olasz hardcore zenekar a Hate For Breakfast egy közös bakelitet jelentetett meg a szintén olasz NSHC Macchina Targata Pauraval, amely egy héten belül elfogyott.
- Január 18.-án a 18 éves sharp-ot jan kucerát Pribram városában leszúrta egy 20 éves skinhead. Röviddel ezután jan kucera belehalt a sérüléseibe. Egy bárban előzőleg skinheadek és sharpok szólalkoztak össze. A 20 éves NS skinhead Jiri Fous-t felvette a biztonsági kamera, ahol látható, hogy kétszer megszúrta az afa-t. A Wehrmacht-egyenruhát viselő skinheadet letartóztatták a sharp meggyilkolásáért. Jiri Fous ismert volt Prágában az antifa előtt. http://www.denik.cz/multimedia/video/256395.html
- Megjelent a lengyel Frankenstein és az olasz Hatred split CD-je „Sparta" címmel.
- A hazánkban is több ízben fellépő szlovák Project Vandal 3. stúdió albumát (Proti Systému (The Against System)) megjelentette a cseh Brotherhoood Records.
- Az ex-Vérszerződés tagokból álló Worst Nightmare stúdióba vonult, hogy rögzítse „Az Első rémálom…" bemutatkozó albumot. A CD-n 14 hardcore dal fog szerepelni. Kiadja a Lél-Records.
- 2008-ra ígérte a Valhalla „A frontvonalban" című új sorlemezét.
- Szintén 2008-ra lett betervezve az Archívum új CD-je, melynek munkacíme „Szabadságharc".
- A 2yt4u Records gondozásában jelent meg a Pushing Onwards/ Kiborg split, melynek címe: „Unite and Win".
- TARsOI néven alakult egy új magyar zenekar, akik már terveznek néhány bemutatkozó dalt is rögzíteni. Sok sikert kívánunk nekik!
- Pécsen R.A.C. néven indult egy 50-70 fős klub, ahol minden hónapban koncertek lesznek tartva.
- A 2008 januárjában megtartott évi H.E.M. gyűlésen, az ott megjelent szervezetek küldöttei közös elhatározással nevet váltottak. Ezentúl az NS Front nevet használják.
- Bryan Sawiert a vinlandi ex-Aggressive Force énekese 2008. 02. 13-án életét vesztette. Nyugodj Békében testvér!

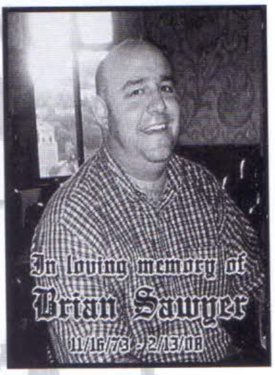

- Az Arcvonal zenekar a továbbiakban Vérvád néven működik.
- A Vádló Bitófák ex-énekese és a szintén kivált szólógitáros közösen alkotott egy akusztikus projektet. Várhatóan nyáron jelenik meg az albumuk, amely Alföldi Géza hungarista költőnek állít emléket.
- A H8Machine- „One Less Reason To Smile" címmel jelentette meg 3. sorlemezét, melyen 12 dal szerepel. A zenekar a továbbiakban egy HC tribute CD-n dolgozik.
- A teljesen új felállásban működő Gungnír 6 dalt rögzített a következő sorlemezre, melynek címe „Strength through grind" a „Strength through oi!" válogatás-lemez után.
- Egyszemélyes zenekarként megalakult Szekszárdon a Legenda. A zenekar magánkiadásként ki is adta első bemutatkozó korongját, melyen 4 jól megalkotott dal („Ezer év esküje", „Vándor", „Új vezér", „Legenda") kapott helyet. Kiemelném a dalszövegeket, melyek nagyszerű fogalmazásban lettek megalkotva és repítenek vissza minket a dicső múltba.
- Magát eddig megnevezni nem kívánó BM zenész életrehívta a Bölcs-harc R.A.C./ NSBM formációt.
- Megjelent a „BHS Crew" Válogatás CD.

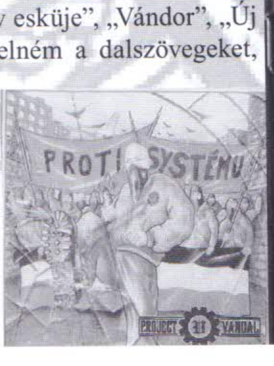

Petr "Sumec" Chytil 1980.10.02–2006.05.10.

VÉRES KARD